

KHL IN NOOD

De besparingen bij het Vlaams ministerie van Onderwijs maken slachtoffers, en een ervan is de KHLeuven. In totaal zal de hogeschool ongeveer twee miljoen euro moeten besparen. Eén zevende daarvan, zo'n 300.000 euro, zal verhaald worden op de studenten.

MAUD OEYEN |

Concreet zal er voor studenten op vier domeinen worden bespaard. De buspas, waarmee de studenten van de KHLeuven gratis reizen binnen de zone Leuven, zal niet langer voor de helft door de KHLeuven worden gefinancierd. De vzw Studentenservice zal deze kost volledig op zich nemen. De parking waar de studenten voor 25 euro per jaar gebruik van kunnen maken, wordt duurder. In de toekomst zal men hier 100 euro voor moeten neertellen. Ook de prijs van een kopie zal worden opgetrokken van 5 naar 6 cent.

"We kunnen leven met deze maatregelen," zegt Davy Buntinx, voorzitter van OSR, de Overkoepelende StudentenRaad van de KHLeuven. "De school staat voor zware besparingen en er zullen ook afvloeiingen worden doorgevoerd. Vanuit het solidariteitsprincipe is het normaal dat de studenten iets bijdragen. We willen vooral dat er voor de studenten ook alternatieven bestaan, zodat ze niet noodzakelijk getroffen worden door de prijsverhogingen. Zo kan men bij-

voorbeeld gebruik maken van het openbaar vervoer in plaats van meer te betalen voor de parking." Daarnaast willen de studenten ook de kosten van de kopieën en cursussen drukken door economischer en ecologischer met het papier om te springen. "Het gebeurt nu regelmatig dat er lege bladzijden in een cursus zitten, of dat er twee zinnen op een pagina staan, terwijl je voor een leeg blad evenveel betaalt als voor een vol. We willen er nu nog harder op aandringen om daar zuinig mee om te gaan."

MEERKOST

De meest voelbare en ook meest gecontesteerde maatregel betreft echter het aanrekenen van 25 euro voor de studentenkaart, die momenteel nog gratis wordt aangeboden. Omdat elke student een studentenkaart moet hebben, is er geen alternatief voor deze kost. "Het is dus een rechtstreekse verhoging van de studiekost voor elke student aan de KHLeuven," aldus OSR. Bovendien is de maatregel weinig sociaal. Voor beursstudenten betekent ze immers een meerkost van 25 procent ten opzichte van het inschrijvingsgeld. Voor de andere studenten gaat het om een meerkost van 'slechts' 5 procent.

"Het is ook maar de vraag in hoeverre deze kost op termijn weer zal worden afgeschaft," aldus Davy. "Tegen de tijd dat er weer wat budgettaire ruimte is, zal de huidige studentengeneratie afgestudeerd zijn. De extra kost zal dan een 'normale kost' geworden zijn en niemand zal er nog bij stil staan."

MIHAI STOICA

VERDER IN
VETO |

VOORDAT DE
BOM VALT | 2

HANS BRUYNINCKX
OVER O.A. ZICHZELF | 4

ALEX
AGNEW | 16

Beeld |

Vorige vrijdag klaterden de stiletto's van het uit Engeland overgewaaid fenomeen 'Trinny & Susannah' over de Leuvense kasseien. Een schare enthousiaste, doch niet altijd even stijlvol geklede fans trokken pelgrimsgewijs voor een grondige restyling naar de voor de gelegenheid tot modemekka omgedoopte Sportoase. Als het van het duo afhangt zijn de dagen van de vormeloze faculteitstruien geteld.

Foto: Mathias Vanden Borre

(EV & IS) |

VETO TRAKTEERT:
DUOTICKETS VOOR
BABYLON TD & LE
PEUPLE DE L'HERBE

GROEPT
INTERNATIONALE HOGESCHOOL LEUVEN

WWW.GROEPT.BE
ENGINEERING • ENTERPRISING • EDUCATING

(advertentie)

NANO- EN SPITSTECHNOLOGI

IMEC, het Leuven centrum voor micro-elektronica, ligt in het hartje van campus Heverlee. De knowhow van IMEC wordt vooral gebruikt bij de productie van chips. Deze chips zullen niet alleen deel uitmaken van de nieuwe generatie supercomputers, ze zullen ook van op afstand onze hartslag monitoren, insuline automatisch toedienen en de vergrijzende bevolking uit verzorgingstehuizen houden. Professor Luc Van den Hove, CEO van IMEC, geeft ons een blik op de toekomst.

ELISABETH VANDERVEKEN & RUBEN BRUYNNOOGHE |

Veto: U bent CEO sinds 2009. Wat had de eerste CEO, Professor Roger Baron Van Overstraeten, voor ogen als oprichter van IMEC?

Van den hove: «De investeringen die nodig waren om echt leidinggevend onderzoek te doen op het gebied van micro-elektronica, waren zo groot dat het voor de universiteit niet haalbaar was om dat onderzoek te blijven financieren. Toen is het idee ontstaan om een Interuniversitair Micro-Elektronica Centrum op te richten. Professor Van Overstraeten was een zeer ambitieus iemand en hij wou een labo van wereldschaal uitbouwen. Ik denk dat we daar vrij goed in geslaagd zijn.»

VAN MICRO NAAR NANO

Veto: U spreekt van micro-elektronica, ondertussen gebruiken we de term nano-elektronica. Is dat nog steeds de kerntaak van IMEC?

Van den hove: «Nano-elektronica is inderdaad de basis van wat we doen, maar we zullen die basistechnologie gebruiken in zoveel mogelijk sectoren, gaande van de computer- en communicatietechnologie tot de entertainmenttechnologie: de iPod, de iPad, enzovoort. Nano-elektronica zal nu ook steeds meer gebruikt worden in andere sectoren. Je zou kunnen zeggen dat de revolutie in de computer- en communicatiesector — denk aan de grote GSM's van vroeger tot de GSM's van nu —

zich zal voortzetten in de medische sector.»

Veto: Kan u een aantal voorbeelden geven van producten die studenten gebruiken, die voortkomen uit het onderzoek bij IMEC?

Van den hove: «Algemener moet je de vraag stellen, zijn er nog producten waar er geen nano-elektronica in zit? Tegenwoordig zit dat bijna overal in, gaande van de meest gesofisticeerde toestellen tot een wasmachine of een auto. IMEC heeft bijvoorbeeld een nieuw soort isolatoren ontwikkeld die Intel nu gebruikt. Er zit met andere woorden IMEC-knowhow in elke Intelprocessor (het centrale besturingsstelsel van een computer, red.).»

SUPERCOMPUTERS

Veto: Onlangs nog bent u meegegaan met de Vlaamse handelsmissie naar Silicon Valley. Zijn daar concrete afspraken gemaakt voor de toekomst?

Van den hove: «Intel heeft daar aangekondigd dat ze in Leuven een onderzoekscentrum willen oprichten voor high performance computing in samenwerking met de universiteiten van Leuven, Gent, Antwerpen en Brussel. De bedoeling daarvan is om aan de hand van een aantal zeer geavanceerde applicaties, de architectuur van de supercomputer te gaan optimaliseren.»

VLAAMSE WETENSCHAPPERS?

Veto: Uit een aantal studies is gebleken dat de Vlaamse studenten lager scoren op we-

“Het baart ons zorgen dat er bij studenten minder interesse is in de wetenschappelijke richtingen”

Academiserie (2) | Academische kunstopleidingen?

De kunstopleidingen blijven in het geacademiseerde onderwijslandschap vaak de vreemde eend in de bijt. Velen blijven immers nog verdeeld over het nut en de richting van onderzoek in het Vlaamse Hoger Onderwijs. Met de deadline van 2012 die steeds dichterbij komt, lijkt dit debat echter steeds nijpender te worden.

RUBEN BRUYNNOOGHE & ROEL MOEURS |

Volgens Peter De Graeve, decaan van de kersverse geassocieerde faculteit Architectuur en Kunsten van de Associatie K.U.Leuven, is de relatie wetenschap-kunsten niet ver te zoeken. “Kunstenaars zijn van nature onderzoekers, zij zijn de eersten die aan innovatie werken. Daarom is het voor ons zo belangrijk dat de kunsten opgenomen worden in het academisch profiel. De kunsten zijn geen professionele opleiding.”

Toch lijkt niet iedereen daar zo van overtuigd. “Sommige studenten willen gewoon met rust gelaten worden en willen gewoon kunst maken,” weet Katelijne Lybaert, voorzitter van de studentenraad Lemmensin-

stituut. “Verder heb je ook het probleem dat nog niet alle docenten achter het ganse academiseringsproces staan en zo krijgen studenten tegengestelde signalen. Sommigen zeggen dat academisering een stap vooruit is, terwijl andere docenten dan weer zeggen: ‘val ons niet lastig met dat onderzoek, het belangrijkste is dat studenten kunnen zingen.’”

Ook op het ministerie van Onderwijs hebben ze nog vragen bij de academisering van de kunsten. Voormalig kabinetchef Dirk Van Damme stelde in een nota begin dit jaar nog dat (bepaalde) kunstopleidingen beter buiten het universitair onderwijs gehouden zouden worden en ook huidig minister van Onderwijs Pascal Smet stelde dat er nog “duidelijke vragen” waren over de meer-

waarde van universitair georganiseerd kunstonderwijs (zie Veto 1).

Een ander probleem dat aangehaald wordt, is het probleem van het academisch personeel. Als de kunstopleidingen in de toekomst volwaardige universitaire opleidingen worden, zal al het personeel over een doctoraat moeten beschikken. In 2008 werd er al geadviseerd om hierop een uitzondering te maken voor de kunstopleiding, maar tot op heden is de regel nog niet aangepast. Toch is dit belangrijk, vindt ook Katelijne: “Voor een docent piano is het belangrijker dat hij op grote podia gestaan heeft dan dat hij een academisch artikel geschreven heeft. Al sluiten die twee mekaar niet uit, kijk maar naar Jean-Pierre Van Hees, een muzikant met internationale faam, een inspirerende docent en doctor in de muziek.”

Ondanks het feit dat er nog een zeer duidelijk debat woedt over de richting — en soms zelfs dus nog de zin van de academisering van het Vlaamse Hoger Onderwijs —

zijn er wel al een aantal veranderingen doorgevoerd. “Er is de voorbije jaren heel veel energie gestoken in het onderzoek in de kunsten en in het doctoraat in de kunsten,” verduidelijkt De Graeve. “Concreet zijn er curriculumwijzigingen doorgevoerd naar aanleiding van de bachelor-masterhervorming. In het tweede bachelorjaar werd er een onderdeel onderzoek ingevoerd en dit wordt uitgebreid naar de master. Het is de bedoeling dat dit in de komende jaren nog uitgebreid en geïntensifieerd wordt.”

Volgens Katelijne is er in werkelijkheid echter nog niet zoveel veranderd. “Masterproeven worden belangrijker, er zijn een paar onderzoeksvakken bijgekomen, maar we krijgen nog steeds op dezelfde manier les. Het is niet dat het levensveranderend is.” Mogelijk is het feit dat er nog niet zoveel werkelijk veranderd is een reden waarom alle actoren het stilaan wel eens raken over het feit dat de academisering, zeker in het kunstonderwijs, nooit tegen

2012 kan voltooid worden.

“Sommige departementen staan er goed voor, maar andere hebben nog problemen. Niets dat niet opgelost kan worden, maar niet tegen 2012,” zegt Katelijne. De Graeve bevestigt dat de deadline waarschijnlijk niet gehaald zal worden. “De signalen zijn dat 2012 iets te vroeg zal zijn. Het algemeen gevoel is dat we nog een paar jaar extra zullen nodig hebben.” De nieuwe deadline zou dan op 2017 vallen. “In vijf jaar kan er veel gebeuren,” weet Katelijne, “het hangt vooral af van de hoeveelheid energie en voornamelijk middelen die er naartoe zullen gaan. Andere associaties stellen de hele academiseringsgedachte soms nog in vraag, maar het proces is nu in werking gezet en zal afgemaakt worden.” Ook De Graeve is er tamelijk zeker van dat de kunstopleidingen uiteindelijk geacademiseerd zullen raken: “Er is één ding dat boven water staat en dat is dat de academisering van de kunsten niet zal teruggehaald worden.”

E BIJ IMEC

tenschappelijke geletterdheid in tegenstelling tot hun prestaties op vlak van taal en wis kunde. Merken jullie daar bij IMEC ook iets van?

Van den hove: «We merken dat er bij studenten toch minder interesse is in de wetenschappelijke richtingen. Dat is iets wat ons zorgen baart. We denken dat veel jongeren toch nog te vaak het beeld hebben van een ingenieur die met een helm op een bouwwerf rondloopt. Dat kan ook interessant zijn, maar ik denk dat wij het beeld naar buiten willen dragen van een ingenieur die bezig is met belangrijke technologische evoluties, die nodig zijn om belangrijke maatschappelijke problemen aan te pakken.»

«Het is niet gemakkelijk, juist omdat we aan het begin van de productieketen zitten. Als je praat over eindproducten, dan is dat veel meer te vatten. Daarom besteden we de laatste tijd ook meer aandacht aan het kaderen van onze onderzoeksactiviteiten, die in feite zeer maatschappelijk actueel zijn binnen de gezondheidszorg en de energiesector.»

ZIEN, HOREN EN RUIKEN

Veto: *We zijn enigszins leken op het vlak van nanotechnologie, maar zou u ons kunnen uitleggen wat we van IMEC mogen verwachten in de toekomst?*

Van den hove: «Eenzijds is er een trend om het alsmat kleiner maken van chips. Wie kon zich tien jaar geleden inbeelden dat het mogelijk is om 10 GB in zo'n iPod nano te steken? Daarnaast zien we dat op die chips heel wat andere functionaliteiten aangebracht zullen worden, waarbij je die chips dus laat zien, horen en ruiken en laat interageren met de omgeving.»

«In het kader van de vergrijzing van de maatschappij, wordt *remote monitoring*, het van op afstand monitoren van mensen, belangrijk. De kost van de gezondheidszorg neemt enorm toe, dus wil je mensen zo lang mogelijk uit verzorgingsinstellingen houden. Bewegingsdetecterende sensoren op het lichaam kunnen bijvoorbeeld registreren wanneer iemand valt. Het kan ook veel complexer, zoals een sensor die continu een electrocardiogram opneemt. Die sensoren kun-

nen dan draadloos verbonden worden met een soort gesofisticeerde *smartphone*. Die stuurt dan een melding naar een dokter of een familielid dat er iets aan de hand is. En je kan nog veel verder gaan. Een geïntegreerd glucosemeetsysteem voor diabetici, dat het suikerniveau in het bloed gaat meten, in combinatie met een andere chip met een klein micro-pompje waarmee je het glucoseniveau in het lichaam kan gaan doseren.»

WTF?

IMEC of languit het Interuniversitair Micro-Elektronica Centrum werd in 1984 met de steun van de Vlaamse regering opgestart om het onderzoek naar micro-elektronica — denk aan chips — in Vlaanderen te bevorderen. Het onderzoek naar dergelijke elektronica vergt immers een bundeling van heel wat *knowhow* en middelen.

Het IMEC van vandaag is meer dan enkel een onderzoekscentrum van Vlaamse bodem. Met kantoren in België, Nederland, Taiwan, de Verenigde Staten en Japan kan men gerust zeggen dat IMEC een leidinggevende rol speelt op wereldvlak. De claim dat de technologie van IMEC drie tot tien jaar vooruitloopt op de noden van de industrie kan onderbouwd worden door verschillende voorbeelden waar elektronica-caleken niets van verstaan.

Ondanks de structuur van het bedrijf en de vlotte winsten die binnengehaald worden, is IMEC geen gewone economische speler op de markt. IMEC international is een stichting van openbaar nut en IMEC in België is zelfs een vereniging zonder winststoelmerk.

Wie IMEC zelf eens wil bezoeken, kan dit doen elke eerste donderdag van de maand tijdens de IMEC nocturnes. U kan zich hiervoor gratis inschrijven via www.IMEC.be.

Ophef rond tweejarige master

Elke opleiding aan de Faculteit Letteren heeft momenteel een drie plus één structuur. In het zog van de Bolognaverklaringen zou de masteropleiding met een jaar moeten verlengd worden, net zoals alle andere drie plus één opleidingen van de universiteit trouwens.

RUBEN BRUYNOOGHE & KENJI VERSTAPPEN |

Voor de harmoniseringoperatie van Bologna bestonden de meeste opleidingen aan de faculteit Letteren uit twee cycli van telkens twee jaar. Met de Bachelor-Master hervormingen in 2004 veranderde dat naar een cyclus van drie en een van een jaar. Gevolg was een goed uitgebouwde bachelor, maar een te weinig verdiepende master. Professor Luk Draye, decaan van de faculteit, geeft toe dat de BaMa-hervorming de faculteit Letteren geen winst heeft opgeleverd: «Als we toen hadden kunnen kiezen om onze structuur te behouden, dan hadden we dat zeker gedaan. Maar daarom mag je de vraag naar een tweejarige master nog niet zien als een revancheverhaal.»

VUULTJE

Op zich geen vuiltje aan de lucht. Een verlenging van de masteropleiding maakt het verlies van de BaMa hervorming terug goed en bovendien zou een vijfjarige opleiding mooier op het internationale plaatje staan. Het nadeel is wel dat al wie wil afstuderen met een masterdiploma daar een jaartje langer over moet doen. Een jaar langer inschrijvingsgeld, boeken en kothuur betalen en bovendien een jaar later op de arbeidsmarkt komen. Vooral als je in het achterhoofd houdt dat veel Letterenstudenten hun studies aanvullen met een bijkomende opleiding, lijkt een bijkomend masterjaar weinig aantrekkelijk voor de studenten.

De studentenvertegenwoordiging is verdeeld. «Waar de studenten van Taal- en Regiostudies en Kunstwetenschappen bij een tweejarige master uitkijken naar een buitenlandse stage, zijn de studenten van Geschiedenis sterk tegen het hele idee van een extra jaar studeren gekant omwille van de beperkte beroepsuitwegen van hun studies», aldus Stephanie Verbruggen, studen-

tenvertegenwoordiger bij StRaal (StudentenRaad Letteren).

De studentenvertegenwoordiging van Taal- en Letterkunde is niet radicaal tegen de verlenging van hun opleiding, «Maar de plannen moeten wel goed uitgewerkt zijn», weet Lise Smout van Babylon. Vooral omwille van de indaling van een lerarenopleiding in de master kan Babylon zich nog verzoenen met het idee van een extra jaar aan hun faculteit.

KNIKKERS

Hoe de echt modale student tegenover de plannen staat is nog niet bekend. Zowel de universiteit als de studentenvertegenwoordiging gaat daarom naar hun mening peilen met behulp van enquêtes. De studenten zullen daarbij echter niet kunnen beslissen om de structuur van hun opleiding te behouden. Draye stelt: «We gaan geen referendum zoals bij de Lange Wapper houden.»

Waarvoor dienen de enquêtes dan wel? Stephanie: «Eigenlijk was het interessant geweest om die peiling al vroeger te houden. Wij weten immers niet exact wat de studenten nu juist willen. Met de concrete vragen die in de enquête staan, kunnen we nog wat kleine standpunten innemen.»

Voor de knikkers wordt er echter al lang niet meer gespeeld. De tweejarige master komt er sowieso. Ook van het idee om de studenten te laten kiezen voor een tweejarige master met extra onderzoek of een gewone eenjarige master zoals die er nu is, is definitief afgestapt. «Het decreet laat ons niet toe om twee opleidingen te organiseren die dezelfde naam hebben, maar toch een verschillende studieduur. Je kan bovendien ook niet beginnen goochelen met de namen van je opleidingen», aldus Draye.

En wanneer komt de tweejarige master er? Als alles vlot verloopt zou die er al tegen volgend academiejaar kunnen zijn, maar de procedure die gevolgd moet worden heeft genoeg mogelijke struikelblokken. De deadline om de plannen af te krijgen is nu mei 2010, maar of die gehaald zal worden is lang niet zeker. Lise: «Als het aan mij ligt, hoop ik dat de deadline gehaald wordt, het dossier ligt nu al veel te lang op tafel. Het wordt tijd dat we ons kunnen concentreren op dossiers waar onze inbreng er nog echt toe doet.»

“Wat moet er in mijn draaiboek staan?”

In 1962 waarschuwde Bob Dylan ons met 'A Hard Rain's a-Gonna Fall' voor de gevaren van kernwapens. Bijna een halve eeuw later is het probleem nog steeds niet opgelost. Op drie april organiseert Bombspotting een Europese actiedag. In aanloop daarnaar geven ze cursussen geweldloze actie. Toon Vanotterdijk legt uit.

GEERT JANSSEN |

Veto: *Wat is Bombspotting?*

Toon Vanotterdijk: «Een initiatief van Vredesactie, een grote organisatie die zich met verschillende dingen bezighoudt. Ze doen NATO Game Over, dat gaat breder dan enkel kernwapens. Ze brengen folders uit rond de economie achter oorlogsvoering, over Belgische bedrijven die betrokken zijn bij internationale wapenhandel. Dexia, bijvoorbeeld, heeft enorm veel investeringen gedaan in clusterbommen en dergelijke. Dat gebeurt allemaal via achterpoortjes die de wetgeving omzeilen. Bombspotting zelf klaagt internationaal het bewaren van kernwapens aan, in België is dat gericht op de luchtmachtbasis in Kleine-Brogel (waar het een publiek geheim is dat het

Amerikaans leger er kernwapens zou bewaren, red.). Op drie april is er een grote actiedag in België, Duitsland, Italië en andere landen. Men wil onder de aandacht brengen dat er kernwapens liggen waar ze niet mogen liggen. Het gaat er om het draagvlak van onze actie te vergroten en zo druk te zetten op de overheid.» **Veto:** *Hoezo “waar ze niet mogen liggen”?* *De Belgische regering heeft dat toch goedgekeurd in de jaren tachtig?* **Vanotterdijk:** «Volgens het Internationaal Gerechtshof in Den Haag is het strafbaar dat die kernwapens daar zijn. Er is ook het non-proliferatieverdrag (uit 1968 ondertekend door 198 landen waaronder de vijf kernmachten VS, USSR, Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en China, red.) dat zegt dat kernarsenalen afgebouwd moeten worden.»

Veto: *Dat non-proliferatieverdrag was waarschijnlijk al dode letter op het moment dat het afgesloten werd.*

Vanotterdijk: «Dat is waar, maar er bij staan en er niets aan doen, lijkt mij een zeer cynische manier van handelen.»

SINTERKLAAS

Veto: *Wat is uw functie bij Bombspotting?*

Vanotterdijk: «Bombspotting werkt met regio's die hun eigen acties op poten zetten. Limburg is daarbij heel vaak buiten beeld gebleven. Brecht Linden, een vriend van mij, had stage gedaan bij Vredesactie en kwam met het voorstel een nieuwe Bombspottinggroep op te richten. Ik heb niet echt een vaste functie, maar Brecht en ik trekken het wel.»

Veto: *Hoe zit het met die cursussen geweldloze actie?*

Vanotterdijk: «Het begint bij de praktische kant: hoe organiseer ik een actie? Wat moet er in mijn draaiboek staan? Hoe zorg ik ervoor dat

niks escaleert?»

Veto: *U zegt wel voortdurend “actie,” maar het gaat natuurlijk niet over een wafelenbak.*

Vanotterdijk: «Nee, het gaat over burgerlijke ongehoorzaamheid. Vaak zijn de acties symbolisch en plezant. Met Sinterklaas zijn er mensen verkleed als Sinterklaas over de draad gekropen. Zulke dingen dienen om in de media te komen en om te tonen hoe slecht beveiligd die kernwapens precies zijn. Als die kernwapens per se moeten blijven, is het misschien nuttig om er voldoende bewaking bij te zetten. De juridische kant van zulke acties doen wij ook uit de doeken op zo'n cursus. Wat zijn de risico's? We willen ervoor zorgen dat elke actie vertrekt met voldoende bagage, dat je niet in het wilde weg iets doet. Dat er niet achteraf wordt geweend omdat er vanalles is misgelopen.»

Veto: *Over welke risico's heb je het juist?*

Vanotterdijk: «Burgerlijke ongehoorzaamheid zegt het zelf: je over-

treedt de wet, je kan aangehouden worden. Het voordeel is dat het meestal blijft bij administratieve aanhoudingen. Pas bij een strafrechtelijke aanhouding wordt er een procedure opgestart om je te straffen. Bij de hele Bombspottingzaak is het zo dat als ze je willen vervolgen het direct een assisenzaak wordt. In de praktijk wordt dat nooit gedaan, omdat er dan aandacht wordt gegeven aan de argumenten van de actievoerders. In tien jaar Bombspotting is nog nooit iemand vervolgd.»

Veto: *Het is tegenwoordig weer een beetje hip om over kernwapens te zeuren: zie Jean-Luc Dehaene en Willy Claes.*

Vanotterdijk: «Willy Claes is al redelijk vroeg op de kar gesprongen. Op zich leggen zulke mensen natuurlijk wel gewicht in de schaal.»

Veto: *Mark Eyskens was wel tegen de oproep van Dehaene en co.*

Vanotterdijk: «Mark Eyskens is oud.»

www.bombspotting.be

Red de journalistiek!

Het is crisis in medialand. Dat blijkt uit ontslagen bij de gevestigde uitgeverijen en omroepen, bitsige steekspelen tussen journalisten, redacteuren en academici, ontelbare publicaties over de toekomst van de journalistiek en — *last but not least* — de zoektocht van velen naar een alternatief voor de in opspraak gekomen mainstream berichtgeving.

Twee gloednieuwe nieuwssites zagen vorige week het levenslicht. Het journalistieke laboratorium De Werktitel zette de professionalisering in onder de naam Apache. Indymedia ruimde op haar beurt plaats voor De Wereld Morgen.

INTERNETKRANT

Apache, waarvan de redactie onder andere bestaat uit een aantal ex-De Morgen-journalisten, wil uitgroeien tot een echte professionele internetkrant. "In het beste geval," zo droomt hoofdredacteur Georges Timmerman, "bestaat onze redactie over drie jaar uit de tien beste journalisten van Vlaanderen, bereiken we 150.000 à 200.000 lezers, draaien we break-even en zijn we hét referentiemedium op vlak van onderzoeksjournalistiek." Apache wil inkomsten halen uit bijdragen van lezers, fondsen, subsidies van de overheid en privé-financiering.

Ook De Wereld Morgen wil een beroep doen op haar lezers voor financiering. Daarnaast zal deze website ook advertentieruimte aanbieden, zij het enkel aan bedrijven die niet in een 'zwarte lijst' zijn opgenomen. De verkoop van gadgets en boeken via de webshop moet ook geld in het laatje brengen, net als de samenwerking met verschillende partners uit het middenveld.

BURGERJOURNALISTIEK

De Wereld Morgen wil wars van de commerciële logica een rendabel en onafhankelijk nieuwsmedium uitbouwen. "Onafhankelijk, maar wel betrokken," verduidelijkt mede-oprichter Han Soete. Burgerjournalistiek vormt een belangrijk aspect van het nieuwe medium, zoals dat al bij Indymedia het geval was. Iedereen die wil, kan bijdragen schrijven voor de site. Een professionele kernredactie selecteert de stukken en verzorgt de eindredactie.

De Wereld Morgen wil ook meer lokaal nieuws aanbieden. Op 23 maart vindt er in Leuven een vergadering plaats voor alle geïnteresseerden.

(EL & MO) |

Meer info op www.apache.be & www.dewereldmorgen.be.

Onder professoren | Hans Bruyninckx

RESISTANCE OF V

Sociale strijd om uw hart te veroveren

Opel. Carrefour. De Belgische en Vlaamse economie kreeg de laatste maanden ernstige sociale bloedbaden te verwerken. De sociale partners — werkgevers en werknemers — staan in zulke crisismomenten loodrecht tegenover elkaar. Een oud getrouwd koppel, lijkt wel. Door middel van mediacampagnes, syndicale acties en publieke debatten wordt hard gestreden voor het eigen gelijk en de volksgunst. Hebt u al kant gekozen?

LAURENS CERULUS |

De grootste werkgeversorganisaties lanceerden begin 2010 een groot-scheeps mediaoffensief. "Laat ons ondernemen," klinkt het, en die kreet roept ons Vlamingen op het patronaat weer meer te respecteren. Het is echter opboksen tegen de indrukken die koelbloedige kapitalisten als Carlos Brito of Nick Reilly achterlaten. Het schrikbeeld van de poenpakkende CEO's die zichzelf bonussen uitkeren en tegelijkertijd hun werknemers buitenwerken, wordt in deze erg reëel. Het mediaoffensief is dan ook een kreet om respect voor de Vlaamse ondernemers die buiten dit plaatje vallen.

Maar de tegenstand is hevig. Verschillende publieke stemmen stellen dat de vakbonden met de jongste syndicale acties slagen thuis-haalden. De staking bij AB Inbeveel een terechte overwinning, in het dossier Opel staat Vlaanderen aan de kant van de arbeiders en ook Carrefour lijkt een bevestiging van het grote gelijk van de werknemers. Het is lang geleden dat stakingen, die vaak toch moeilijk begrepen worden, nog zo een bijval kenden.

FRONTLINIE

Professor Othmar Vanachter, specialist in arbeidsrecht aan de K.U.Leuven, volgt al veertig jaar het sociaal overleg in België. Zijn visie op de vakbondsacties? "Ik ben harts-

tochtelijk voorstander van het stakingsrecht, maar ik ben geen voorstander van stakingen. Ik beoordeel de arbeidersverhoudingen eerder in de mate dat stakingen voorkomen kunnen worden, en dit door te praten."

"Het is de publieke opinie, beïnvloed door de media, die een oordeel uitspreekt over het legitiem karakter van acties. Het hangt erg samen met de doelen van de bedrijven en vakbonden in kwestie. Er is bijgevolg dan ook heel wat *window dressing* bij naar de media en de achterban. Niet tegenstaande de sterke tegenstellingen op dit moment, zijn de sociale partners elkaar bijvoorbeeld wel blijven ontmoeten en zijn er zelfs zeer belangrijke akkoorden gesloten."

Achter gesloten deuren valt het dan toch mee met dat oud getrouwd koppel. Huiselijk geweld blijft uit. "Naast het formeel, geïnstitutionaliseerd overleg bestaat echter ook een informeel contact. De beruchte Groep van Tien (*die de belangrijkste*

vakbondsleiders en vertegenwoordigers van de werkgevers groepeerd, red.) is nergens formeel vermeld maar hakt wel de belangrijkste knopen door."

Hoeveel morele steun vakbonden ook krijgen, vaak stelt zich de vraag of hun acties eigenlijk wel zin hebben tegen multinationale bedrijven. Prof. Vanachter bevestigt. "Het dossier Opel is een belangrijke stap. Zal daar iets aan gedaan kunnen worden door de nationale vakorganisaties? Waarschijnlijk niet. In dit dossier moeten de vakbonden zich minstens internationaal structureren om kracht te hebben. Het is een belangrijke testcase voor de Europese vakvereniging om te zien wat deze organisatie op dat niveau kan betekenen."

ZIJLIJN

Zolang hij of zij een dikke maand geleden niet zonder zijn favoriete Leuvense gerstenat viel tijdens de blokkade bij AB Inbev, keek de gemiddelde student van op de zijlijn

toe. Vallen de studenten dan buiten de doelgroep van vakbonden? De jongerenafdelingen van ABVV en ACV reageren beiden gematigd bevestigend. "Directe communicatie is moeilijk. Uitgezonderd de begeleiding die wij bieden aan jobstudenten, blijft de vakbond voor een groot deel een ver-van-mijn-bedshow voor studenten," klinkt het bij ABVV jongeren. ACV Enter probeert toch de student te bereiken: "wij staan op de Studie-informatiedagen (SID-ins) en op andere evenementen, maar dan vooral met een adviserende functie. We proberen ook te sensibiliseren rond bepaalde thema's."

"In het geval van de studenten wordt gewerkt rond het vermijden van de 'verloren generatie' die afstudeert tijdens de crisis," stelt ACV Enter. Mogelijk wordt de ver-van-mijn-bedshow bij het werk zoeken wel snel wat meeslepender voor de student. Ondertussen timmeren de sociale partners aan onze welvaart. Zij die wensen, timmeren mee.

BRUYNINCKX VERLICHT DESPOTISME?

De aarde is naar de haaien. De kloten. De Filistijnen. Om zeep. Verschwunden. Tenminste, dat beweren de doemdenkers in het klimaatdebat. Professor international environmental politics Hans Bruyninckx is geen van hen. Hij zweert bij de individuele verantwoordelijkheid. "Het is makkelijk om met de vinger te wijzen naar wereldleiders en zelf geen poot uit te steken."

MATHIAS VANDEN BORRE & ERIC LAUREYS |

Veto: Bent u zo'n groene prof die steeds de trein neemt?

Hans Bruyninckx: «Ik neem inderdaad de trein. Daarbij hebben we ons huis zo veel mogelijk geëcologiseerd. Dat betekent: zonnecellen, een zonneboiler en uiteraard goede isolatie. We gebruiken regenwater voor onze wasmachine en het toilet, enzovoort.»

Veto: Dit maakt u ongetwijfeld gelukkiger?

Bruyninckx: «(lacht) Ik zou het er zelf bijzonder moeilijk mee hebben om mijn vakgebied uit te dragen en er zelf een antithese van te zijn. Het eerste ecosysteem waar ik zorg voor wil dragen is mijn eigen systeem, namelijk mijn eigen lichaam. Ik zou het moeilijk vinden om milieupolitiek te doceren wanneer de studenten van op de tiende rij kunnen zien dat ik dat niet eens duurzaam kan onderhouden. Maar ik ben zeker geen heilige. Ik weet dat ik een grotere ecologische voetafdruk heb dan mijn 'eerlijk aardeaandeel'. Bovendien moet ik voor mijn beroep regelmatig vliegen en daar worstel ik wel wat mee.»

GOVERNANCE

Veto: In de sociale wetenschappen wordt vaak gesproken over 'governance'. Bestaat daar een Nederlands

woord voor?

Bruyninckx: «Nee. Ik zou governance omschrijven als 'de sturingsmogelijkheden in een samenleving'. We zijn er traditioneel van uitgegaan dat die zich vooral op staatsniveau bevonden: dat is *government*. Maar we zijn tot de conclusie moeten komen dat dit niet voldoende is om de steeds complexere en geglobaliseerde werkelijkheid te vatten. In essentie gaat *governance* over drie dingen. Ten eerste gaat het over verschillende niveaus die moeten samenwerken. Ten tweede over de verschillende actoren die moeten samenwerken zoals marktactoren en de civiele maatschappij. Ten derde — en dat vergeet men wel eens — zijn er ook de verschillende sturingsinstrumenten gaande van publiek-private samenwerking tot wat men *private governance* noemt. Een voorbeeld zijn de certificeringsmechanismen in de bosbouw. De overheid in heel veel landen doet vaak nauwelijks iets rond duurzame bosbouw. Via certificering, bijvoorbeeld via het FSC label (Forest Stewardship Council), een samenwerking tussen ngo's, wetenschappers en bosbouwbedrijven, zijn er nu toch redelijk algemeen aanvaarde normen. Het is opvallend dat ook overheden zich nu gedwongen voelen om die te aanvaarden.»

Veto: Waren de onderhandelingen in Kopenhagen ook een vorm van gover-

nance?

Bruyninckx: «Ja, maar ik geef toe dat de complexiteit enorm was en daardoor zeer moeilijk beheersbaar. Ik stel me de vraag of we de limiet van dit soort governancemodel, namelijk het institutioneel en incrementeel staatgericht paradigma, niet bereikt hebben. Dit is het geloof dat men door alsmaar kleine stapjes te nemen via staten en die te institutionaliseren in klassieke sturingsmaatregelen. In principe werd er een legaal bindend intergouvernementeel akkoord nagestreefd. Maar de hoop op een afdwingbaar akkoord is nu vervlogen, en misschien zelfs voor lange tijd. Noch de VS, noch China wensen een bindend akkoord en de EU heeft onvoldoende gewicht om een akkoord te forceren. Hetzelfde gebrek aan daadkracht zien we overigens ook bij onderhandelingen over ontbossing en visserijakkoorden. We hebben reeds een lange weg afgelegd qua governance vergeleken met vijftig jaar geleden, maar de resultaten blijven al bij al erg pover.»

ILLUSIE

Veto: In Kopenhagen was het dus de methode die fout was?

Bruyninckx: «Ik denk dat de methode inderdaad niet de essentie raakt van wat er moet gebeuren. Intergouvernementele akkoorden zijn in essentie systeembevestigend omdat zij vertrekken vanuit de soevereine staat en ook het geloof dat het marktmechanisme de zaken wel zal oplossen. Op dit niveau denkt men meestal dat het proces snel genoeg gaat. Wel, het gaat niet snel genoeg. We zijn in 1990 begonnen met onderhandelingen rond klimaatbeleid en nu zitten we met 35% meer uitstoot dan in 1990. Kyoto lijkt een institutioneel succes door de bindende kracht, maar het succes

wordt gemeten aan de hand van de uitstoot, die alleen maar is toegenomen. De illusie die de politiek tracht te verkopen is dat we op de goede weg zitten. Kyoto was enkel een vertraging van de toename. We moeten dit dringend omzetten naar een afname. Het huidige proces werkt niet.»

“Na de les staat het zweet me in de schoenen”

Veto: Wat is dan het alternatief?

Bruyninckx: «Ik heb geen glazen bol, natuurlijk. Er bestaan verschillende opvattingen. Doemdenkers stellen dat we op weg zijn naar een ineensstorting van het systeem. Geen vrolijk beeld. Een variant daarvan stelt dat er eerst een aantal grote klimaatrampen moeten gebeuren vooraleer tot actie wordt overgegaan. Hiertegenover staat de mening dat we meer aandacht moeten schenken aan niet-staatactoren. Een term hier is *resistance from below* waarbij de nadruk wordt gelegd op het individu en de mogelijkheid om zelf alternatieven te zoeken zoals loskoppeling van het elektriciteitsnet, andere transportvormen en meer zelfvoorziening, bijvoorbeeld ook op gebied van voedsel. Anderzijds moeten we kijken naar alternatieven die we nu nog niet kunnen vatten.»

SINGAPORE

Veto: In welke mate is er dan een leidende hand nodig die de keuzes duidelijker stelt?

Bruyninckx: «Dit is één van de essentiële debatten in ons vakgebied. Gaan we voor een sterkere basisdemocratie of hebben we een sterkere hand nodig? Een 'groen-verlicht despotisme' zou je kunnen stellen. Ik

ben hier zeker geen voorstander van. Singapore is misschien het properste land ter wereld, maar dit is niet het samenlevingsmodel dat ik wens.»

Veto: U bent ook bezig met de politieke factoren van de toekenning van grote sportevenementen. Op het eerste zicht heeft dit weinig met milieu te maken. Hoe bent u hiertoe gekomen?

Bruyninckx: «Dat is meer een uit de hand gelopen hobby (lacht). Mijn twee studiekeuzes waren vreemd genoeg sportkot of internationale politiek. Ik was echt een sportfreak en speelde volleybal op redelijk hoog niveau en was daarnaast nog heel actief bezig. Twee jaar geleden kwam ik op het idee om dat tussen de thema's voor licentiaatthesissen te zetten: 'sport en internationale betrekkingen' zoals sport en mensenrechten, boycotts. Studenten hadden en hebben daar een geweldige interesse voor.»

Veto: Hebt u nog andere passies die u niet in uw onderzoeksdomein hebt verwerkt?

Bruyninckx: «Ja, mijn passie om buiten te zijn en te kunnen bewegen. Ik heb vier jaar in Colorado gewoond, in de Rocky Mountains. Ik voel mij hier in België wel sociaal heel goed, maar heb me nooit echt zo thuis gevoeld als daar. Ik hou enorm van buiten zijn.»

Veto: Vloekt dat niet een beetje met lesgeven?

Bruyninckx: «Het stilzitten op een stoel is voor mij niet altijd even gemakkelijk, neen. Ik heb beweging nodig. In de aula valt dit goed mee omdat ik nooit stilsta. Het zweet staat in mijn schoenen als de les gedaan is.»

Fiets gestolen?

Personeelsleden van de K.U.Leuven kunnen hun recht op gratis autoparking inruilen voor een bedrijfsfiets. De zogenaamde 2WD-fietsen worden onderhouden en hersteld door Velo en mogen ook in de vrije tijd worden gebruikt. Een mooi project, al laat het reglement volgens sommigen nog te wensen over.

MAUD OEYEN |

Bij diefstal of verlies kan er een schadevergoeding worden gevraagd van € 200. Deze zin uit het reglement over het gebruik van de 2WD-fiets is de werknemers een doorn in het oog. In november stond de teller al op 95 gestolen 2WD-fietsen. In 62 van die gevallen werd er een schadevergoeding geëist. Dat gebeurde vooral wanneer de fiets buiten de werkuren werd gestolen.

“Er is één keer een e-mail verstuurd naar al het personeel van de K.U.Leuven waarin men werknemers aanspoorde om goed voor hun fiets te zorgen en om indien mogelijk het bijgeleverde kabelslot te gebruiken. Maar in de reglementen staat nergens wat je precies moet doen om een boete te vermijden,” zo klinkt het bij de socialistische bediendevakbond BBTK. “Wie op veilig wil spelen, gebruikt

best zijn eigen fiets voor privédoeleinden.”

“In ongeveer de helft van de gevallen vragen we een schadevergoeding,” reageert Jan Paesen, mobiliteitscoördinator aan de K.U.Leuven. “Dat is met name het geval wanneer we merken dat mensen onzorgvuldig zijn omgesprongen met hun fiets. Sommige mensen zijn erg laks, gewoon omdat hun fiets van de instelling is of gesubsidieerd wordt door de overheid. Die schadevergoeding is er zeker niet om de mensen te pesten.”

“Aan het fietspunt van Velo bij het station kan iedereen zijn fiets zetten en vastmaken met een kettingslot,” vervolgt Paesen. “En toch signaleert men elke week vier à vijf fietsen die niet vastgemaakt zijn met ketting. Het gebeurt zelfs dat mensen gewoon de sleutel op hun fiets laten zitten wanneer ze ergens binnengaan. Vorig jaar in juni werden er iedere dag fietsen gestolen, soms twee of

drie tegelijk. In al die gevallen gaat het om fietsen die niet met een ketting zijn vastgemaakt. Momenteel is de toestand wat gestabiliseerd, maar als er opnieuw een vlag van diefstallen komt, dan komt het hele project in gevaar.”

Jan Paesen spreekt tegen dat het onduidelijke reglement willekeur in de hand werkt. “Ik kan u verzekeren dat er geen sprake is van willekeur. Er wordt momenteel ook gewerkt aan een nieuwe versie van het reglement, waarin zal worden geëxpliciteerd wanneer er al dan niet een schadevergoeding betaald moet worden.”

“We willen uiteraard ook dat mensen zorgzaam omspringen met hun fiets,” zegt men bij BBTK. “Het reglement moet gewoon duidelijk zijn. Op deze manier heeft de universiteit geen poot om op te staan. De twee onafhankelijke juristen die we contacteerden, gaven ons gelijk. En het gaat toch wat ver dat mensen die hun fiets vastmaken met een sleuteltje een schadevergoeding van 200 euro moeten betalen wanneer hun fiets gestolen wordt. Kijk maar eens om je heen in de binnenstad rond negen uur: er is bijna nergens plaats om je fiets met een ketting vast te zetten.”

VERKLAARD | KRINGEN ZONDER

MIHAJ STOICA

'Mijn fak is waar mijn Stella staat' is een gulden regel voor de doorsnee student. Voor studenten van verschillende kleine kringen is die fak echter geen vaststaand gegeven. Als nomaden trekken ze week na week door Leuven, telkens op zoek naar een andere geschikte locatie. Vorig academiejaar beloofde rector Mark Waer de kleine kringen dan toch een eigen vaste plek. Enkele van deze dakloze studentenverenigingen haalden daarom afgelopen week hun fakbardromen weer uit de koelkast.

RUBEN BRUYNNOOGHE & DORIEN STYVEN |

Het initiatief voor een gezamenlijk uitgebate fak wordt gedragen door de Nieuwe Filosofische Kring (NFK), de Kring Logopedie en Audiologie (KLA) en de Pedagogische Kring. Terwijl KLA op vraag van de eerstejaars sporadisch de Sportzak of 't Elixir afhuurt, deelt de Pedagogische Kring de Capsule met Farma. "Dat doen we nu al zo'n vier à vijf jaar," zegt preses Joris Diels. "Eind jaren '80 deelden we al een fak met Katechetika, 't 2PK'ke, maar we trokken te weinig volk. Woensdag is nu onze vaste fakavond in de Capsule, maar

de opbrengst gaat naar Farma en bovendien moeten we ons tegenover hen verantwoorden."

"NFK hanteert sinds enkele weken een roulatiesysteem," vertelt Tim Neels, vicepreses en drijfveer achter het project, "Tot vorig semester zaten we elke dinsdagavond in de Charlatan, maar dat is failliet. Nu trekken we wekelijks naar een ander café waar we een deal met de uitbaters uit de brand proberen te slepen. Uiteindelijk zullen we uit acht verschillende plekken er één kiezen. Tot nu toe is Café M al heel erg meegevallen. De uitbater probeert meer studenten aan te trekken dus

we zijn daar erg welkom."

OVERLEG

Rector Mark Waer stelde tijdens de verkiezingen van het afgelopen academiejaar al dat het welzijn van de studenten hem nauw aan het hart ligt. Voor de rector vormt een fakbar een belangrijk sociaal instrument dat ook aan de kleinere kringen gegund moet zijn. De studenten moeten daarvoor wel zelf een voorstel indienen. Het huidige overleg van NFK, KLA en de Pedagogische Kring vormt nu de eerste stap naar het indienen van zo'n concreet voorstel.

Waer: "Een à twee gebouwen beschikbaar stellen, lijkt mij een mogelijke oplossing"

"Een faculteitskring kenmerkt zich door oppervlakkig"

Een doordeweekse avond op de Grote Markt: Parmantige presessen paraderen met een groot lint, terwijl ordinaire commilitones in een onooglijk feestlintje zijn verpakt. Samen togen ze naar hun stamcafé om er onder het mom van de vriendschap en het clubleven te zuipen alsof hun leven ervan afhangt. Dat is hoever onze kennis van de studentenclubs reikt. Hoog tijd voor een goed glas bier of vijf met de praeses van Moeder Geelse, de club waar de illustere Guy Mortier ooit nog de toog onderkopte.

ERIC LAUREYS |

De studentenclubs zijn niet aan een opmars bezig. Ze leven nog en dat is op zich al een prestatie. Rond de millenniumwisseling zijn vele clubs immers gewoon opgehouden te bestaan. Momenteel telt de universiteitsstad aan de Dijle nog zo'n twintig clubs van om en bij de vijftien leden. Dan spreken we niet over de nieuwe clubs, maar over de traditionele oftewel de territoriaal georganiseerde. Als je van Geel en omstreken komt,

dan sluit je je aan bij moeder Geelse, kom je uit Brussel dan is Bezem Brussel the place to be. Daan Bergers is preses van Moeder Geelse en weidt uit over de bijna teloorgegangene studentenbastions.

ONTGROENING

De fameuze ontgroening is de weg naar het lidmaatschap. Je bent één jaar schacht, op het einde van dat jaar volgt een examen en de ontgroening. De doop heeft in het begin van dat jaar

plaats. "Die doop symboliseert de wil van de schacht om zich in te zetten voor de club," aldus Daan. Dat examen is niet van de poes. De schacht wordt ondervraagd over de geschiedenis van Leuven, van de clubs, van zijn regio en van de universiteit. Net als bij een echt examen is buizen een reële optie. Dan wordt je ontgroening uitgesteld tot het volgende semester. "Heel vaak komt dat echter niet voor. In je eerste jaar als schacht krijg je immers een peter toegewezen. Die volgt je op en merkt normaal wel snel genoeg op of de schacht de mist zal ingaan bij het examen," stelt Daan gerust. "Het hele gebeuren is trouwens gericht op het laten ontluiken van de volledige mannelijkheid van de schachten. Een club is namelijk zoveel meer dan enkel bier drinken. De bedoeling is dat mannen een maatschappijvisie ontwikkelen. En dat kan evengoed aan de toog."

Wordt LOKO als een concurrent beschouwd? "Het is waar dat de faculteitskringen, verenigd in LOKO, dezer dagen de meeste studenten kunnen bekoren om lid te worden. Maar een kring is niet alles. Een faculteitskring laat zich kenmerken door de

Met het huidige plan zijn de drie kringen trouwens niet aan hun proefstuk toe. Tijdens het academiejaar 2007-2008 zaten ze al samen met Katechetika en de kring van de sociaal assistenten van de KHLeuven, Soca. De zware financiële verantwoordelijkheid van een fakbar, het gebrek aan een degelijke locatie en het aantrekken van voldoende vrijwilligers zorgden ervoor dat het voorstel nooit helemaal werd uitgewerkt.

Katechetika besloot deze keer niet mee te werken aan het initiatief. Volgens Kirsten De Schepper, een van beide Katechetikapresides, spelen de vrijwilligers daarbij een grote rol: "Onze kring wordt elk academiejaar kleiner, dus zullen we het waarschijnlijk ook steeds moeilijker hebben om voldoende medewerkers te vinden. Bovendien hebben we ondertussen al een heel leuke fakbar gevonden, Het Klokhuis. Daar kunnen we ons eigen ding doen." Ook Soca is deze keer niet bij de plannen betrokken. Voorlopig zijn immers alleen andere universiteitskringen aangeschreven. NFK, KLA en de Pedagogische Kring zoeken wel nog een vierde en eventueel zelfs een vijfde kring die mee zou willen werken.

BOUWVAL

Na het eerste overleg tussen de presidia lijkt het financieel engagement opnieuw een potentieel struikelblok. "We hebben geen idee hoeveel een eigen fakbar kost," bevestigt Joris Diels. "We moeten ons bij LOKO degelijk informeren en de locatie speelt natuurlijk een grote rol. Voor het opknappen van een bouwval hebben kleine kringen zoals wij immers geen geld." Volgens rector Waer kan de universiteit wel iets doen: "Eerst zal ik vicerector Baelmans vragen de mogelijkheden te bekijken. Er moet een overzicht gemaakt worden van de kringen die al een fakbar hebben, hoe zij dit financieren en wat de mogelijkheden voor de kleinere kringen zijn. Mij lijkt het beschikbaar stellen van een à twee gebouwen, naargelang het aantal geïn-

"Schachten moeten een examen over Leuven afleggen"

Als een club zich in iets van een andere studentenorganisatie onderscheidt, is het wel de uitsluiting van vrouwen. "Correctie," verbetert Daan. "Er bestaan ook vrouwenclubs,

FAKBAR

teresseerde kringen en hun achterban, een mogelijke oplossing. Over de locatie zelf kan ik nog niets beloven. We moeten goede vrienden blijven met de stad, maar tegelijk ook pragmatisch zijn. Een fakbar mist zijn doel als sociale ontmoetingsplaats als hij buiten Leuven ligt. Een plek waar al veel rumoer is en waar een extra fakbar niet veel verschil zou maken, zou ideaal zijn.”

BEURTROL

In de praktijk hopen NFK, KLA en de Pedagogische Kring een beurtrol zoals in Fakbar Letteren te kunnen toepassen. “Het aantal vrijwilligers zal fluctueren, maar we zijn van plan enkel ‘s avonds de deuren te openen. Daarbij zullen alle kringen altijd welkom zijn,” stelt Tim Neels. Dat wordt beaamd door de Pedagogische Kring: “We zoeken een plek waar we samen thuis zijn. In de Capsule zijn er op onze fakavond vaak weinig of geen mensen van Farma. Nu willen we een fak voor iedereen. Een eigen kringlokaal in het gebouw zou daarnaast mooi meegenomen zijn. Momenteel hebben we een ruimte in het VHI, maar ‘s avonds wordt dat gebouw afgesloten en kunnen we er niet meer in.”

Het is wel de bedoeling dat elke kring zijn eigen karakter behoudt. “Afwisseling is nodig, maar de rust van een eigen plek zal heel wat KLA-leden aantrekken,” voorspelt preses Laure De Smet. Ook Tim Neels van NFK heeft er een goed oog in: “Het is vooral zaak om de rust tussen de verschillende kringen te bewaren. Door het oprichten van een vzw hopen we eventuele onderlinge problemen te vermijden. Het is immers vooral de bedoeling om prijzen te drukken en eigen activiteiten te organiseren. Het rechtstreeks onderhandelen met de leveranciers levert grote voordelen op, maar we doen het niet voor de winst. We mogen al content zijn als het draait. Het idee van een fakbar komt er eigenlijk op neer dat je altijd iemand kent als je er binnenkomt.”

UITWISSELING

Rector Waer ziet ook nog andere voordelen: “Het idee van uitwisseling tussen de verschillende kringen kunnen we enkel maar aanmoedigen. De studenten leren zo collega’s kennen over de verschillende wetenschappelijke domeinen heen, maar we zitten nu pas in een eerste fase. Als de studenten met een voorstel komen — en ik verwacht die vraag van hun kant uit ook — dan moeten we de situatie eerst globaal in kaart brengen.”

Terminus | IJsbaan Leuven

De Leuvense stadswallen zijn al enkele eeuwen neergehaald, maar desondanks wordt de gratis buskaart hoofdzakelijk aangewend voor het traject Fochplein-Station. In de reeks Terminus gaan we verder - extreme zo u wilt - en bussen we naar de eindhalte van lijn 4 en 6. Die voerden ons mee naar de schaatsbaan in Haasrode en daar waagden we ons voorzichtig aan enkele rondjes op het ijs.

FRANK PIETERMAAT |

Hoewel velen onder u ongetwijfeld tevreden zijn dat de vriestemperaturen en de gladde trottoirs tot de voltooid verleden tijd behoren, worden wij zwaar getroffen door een overweldigend gevoel van heimwee naar die keren dat wij zonder schroom onderuit gingen op de Leuvense ondergrond. Daarom — en ook omdat we ons moreel verplicht voelden om tussen alle drank door aan lichaamsbeweging te doen — trokken we op een zonnige donderdagnamiddag naar de schaatsbaan in Haasrode, net buiten Leuven.

In de Maria Theresiastraat namen wij iets na de middag bus 5 (andere mogelijkheden zijn bus 4 naar Haasrode en bus 6 naar Hoegaarden) met bestemming Vaalbeek. Ietwat onzeker vroegen we of deze bus aan de schaatsbaan stopte waarop de buschauffeur ons verzekerde: “Ik stop er het dichtste bij, maar door de omleiding zul je toch nog een eindje moeten wandelen.” Inderdaad, net voorbij de sportoase ligt de weg volledig open en zijn er

haalbord met opschrift ‘IJsbaan Leuven’ boven de ingang, valt ons vooral op dat het gebouw er nogal vervallen uitziet langs de buitenkant, wat bevestigd wordt door de stelling die tegen de voorgevel opgesteld staat. Eenmaal binnen krijgen we de keuze om boven naar de cafetaria te gaan of beneden naar de kleedkamers en schaatspiste. Aangezien ons mama steeds benadrukte dat de drank pas na de sport kwam, haasten we ons maar naar de om-

“We zijn vooral benieuwd naar de kwaliteit van het ijs”

kleedruimte.

Voor we ons omkleeden, moeten we eerst nog langs de kassa passeren. Als student betalen we zeven euro. Die prijs omvat vier euro voor toegang tot de piste en drie euro voor het huren van schaatsen. Zowel op woensdag als vrijdag is er ‘s avonds ook de mogelijkheid om te disco-

“Aangezien ons mama steeds benadrukte dat de drank na de sport kwam, haasten we ons naar de omkleedruimte”

wegenwerken aan de gang, die volgens onze vriendelijke chauffeur nog goed anderhalf jaar kunnen duren. Dan maar afstappen net voorbij de gebouwen van de Katholieke Hogeschool Leuven en na een kwartier wandelen, waarbij we ook nog de militaire kazerne van Heverlee passeren, komen we aan bij de schaatsbaan.

De ijsbaan ligt verscholen tussen bomen en velden, aan het einde van een lange oprit. Naast het ont-

schaatsen. Hierbij worden discolichten aan het plafond bevestigd en wordt er ook aangepaste muziek gedraaid, waarvoor een extra euro moet worden neergeteld.

GROEVEN

Nadat we een extra paar sokken hebben aangetrokken en onze schoenen hebben omgeruild voor een paar stevige schaatsen, begeven we ons naar de piste. Omdat er nergens kastjes voorzien zijn voor onze rugzak, krij-

gen we het advies deze op de houten tribune te leggen naast de piste. Wij zijn vooral benieuwd naar de kwaliteit van het ijs, aangezien we vorige week vanuit Vancouver nog enkele *Hollanders* steen en been hoorden klagen over de kwaliteit van de piste ginder. Afgezien van enkele groeven van vorige schaatsers, hebben we echter niets aan te merken op de kwaliteit en beginnen we ons rustig voort te bewegen op het mooi gladde ijs.

Op de piste is ondertussen ook een partijtje ijshockey aan de gang, wat ervoor zorgt dat een derde van de baan niet beschikbaar is. Toch is er voldoende plaats voor het klein aantal schaatsers dat zich op dat moment op de schaatsbaan bevindt. Wij

kiezen ervoor om rustig enkele rondjes te draaien en ons niet te wagen aan pakweg een *driedubbele Axel*. Na enkele succesvolle bochten drijven we onze snelheid op en als bij wonder blijven we ook nu recht. Als we pauzeren krijgen we ook de kans om onze medeschaatsers te observeren. We merken dat schaatsen werkelijk iets is voor iedereen. Zowel jongeren als ouderen, alleenstaanden of koppeltjes glijden liefdevol hand in hand over het ijs. Na onze laatste rondjes bergen we de schaatsen weer op en gaan we nog rustig iets drinken in de gezellige cafetaria.

STRESS

Wie liever wat meer actie en avontuur zoekt of een grote fan van ijshockey is, kan met zijn of haar groep voor driehonderd euro de baan afhuren voor een wedstrijd met alles erop en eraan of kan gewoon eens gaan kijken naar de Leuven Chiefs, de lokale trots op het gebied van ijshockey. Hoe dan ook, wie op zoek is naar ontspanning en even weg wil zijn van complete stress, spring op de bus en stap af aan de ijsbaan. Plezier verzekerd.

Voor meer info: www.ijsbaanleuven.be

heid”

waar dan weer geen mannen welkom zijn. En bijvoorbeeld bij Bezem Brussel heb je een vrouwen-tak en een mannentak. Een mix van beide geslachten werkt volgens mij niet op termijn. Stel dat twee mannen van de club dezelfde vrouw begeren?”

HORLOGEHANGERS

Over de zogenaamde *couleurs* kan Daan ook nog een boompje opzetten. “Het lint wordt om de rechterschouder gedragen. Dat van de praeses is breder en met het clubschild versierd. Verder heb je het clubpetje. Dat staat voor de gelijkheid onder de leden, maar maakt het onderscheid met de rest van de bevolking. Traditioneel wordt de student gezien als een aparte klasse in de samenleving.” Tot de *couleurs* blijken ook nog te behoren: een speldje met de clubkleuren, een vlag, het clubschild en eventueel horloge-hangers. Het functionele van die voorwerpen lijkt ons niet groot, maar waar haal je in godsnaam al die dingen? “In een Marokkanenstraatje in Schaarbeek is er een winkel die al voor eeuwig en één dag de meeste linten van de clubs naait.” Het internet blijkt, na een korte zoektocht, eveneens een nooit opdrogende bron van studentikoze parafernalia.

GEBUISD, GEZAKT, GEFLEST?

De verse feestdrukte doet het misschien niet vermoeden, maar de examens hebben als vanouds weer diepe wonden geslagen. Veto mengde zich onder de slachtoffers en peilde vakkundig naar hun gemoedsgesteldheid. Meer nog, we beperkten ons niet tot zuiver rampoerisme, maar gingen ook op zoek hoe het in het tweede semester beter te doen. Studieadvies, monitoraat, remediëren?

PIETER HAECK & IDE SMETS |

Je oor te luisteren leggen bij de gebuisden van deze wereld: het levert heel wat uiteenlopende reacties op. Voor Tim, eerste bachelor Handelsingenieur 'bleek het moeilijker dan verwacht,' een andere 'wist niet goed waar het fout gelopen was' of voor een zeldzaam geval is nu buizen deel van een strategie om een graad te behalen in tweede zit. Erasmussen hadden wat problemen om het hier heersende systeem onder de knie te krijgen. "In mijn thuisland Mexico leggen proffen veel meer klemtonen. Je weet welke hoofdstukken belangrijk zijn. Als je die niet leert, mag je het vergeten. Hier is alles even belangrijk. Dat heb ik verkeerd ingeschat," vertelt Pato, een erasmusstudent Economie. Wat de reden ook mag zijn, het spijtige resultaat is in elk geval een getal van één tot negen, op twintig.

Het valt meteen op dat de gemiddelde gebuisde student weinig benul heeft van wat de K.U.Leuven allemaal aanbiedt om deze achterstand weg te werken. Examens inkijken is een mogelijkheid die door velen nog net wordt aangegrepen, maar daarna is begeleiding vaak een onontgonnen pad. En terwijl elke faculteit met een monitoraat toch over een ideaal aanspreekpunt inzake begeleiding beschikt, worden die blijkbaar zelden gefrequenteerd door de mensen die het echt nodig hebben.

"Dit heeft te maken met het pedagogisch systeem van de K.U.Leuven, dat het zoeken naar begeleiding als een verantwoordelijkheid van de student zelf ziet. In praktijk blijkt het echter noodzakelijk dat het monitoraat zelf actief gaat opspo-

ren welke mensen extra begeleiding nodig hebben," vertelt Herman Loos, monitor van de Faculteit Sociale Wetenschappen. Om dit beter te kunnen detecteren, voerde de universiteit onlangs het niet-bindend studieadvies, een soort van waarschuwing, in. Heb je minder dan 60 procent van de studiepunten die je opnam, ook werkelijk binnengehaald? Reken dan maar van yes dat het monitoraat je uitdrukkelijk zal uitnodigen op een collectieve sessie, waar de mogelijkheden tot begeleiding duidelijk worden uiteengezet. "De afgelopen week waren die sessies bij ons alvast een succes, wat de vraag over de middelen, die zich ook al eerder stelde door de stijgende studentenaantallen, extra in de kijker zet," verklaarde de monitor.

PAMPERS

Wilt u ondertussen wel eens weten aan wat voor concrete begeleiding het monitoraat u kan onderwerpen? Deze dames en heren ontvangen u op hun spreekuur graag voor het bijspijkeren van zowel vakspecifieke als meer algemene gebreken, zoals het maken van een planning of notities. Tim, die ondertussen beroep heeft gedaan op het monitoraat, heeft er al wat opgestoken: "Proffen gaan in het begin van hun cursus vaak minder snel, waardoor je het nog relatief makkelijk kan bijhouden. Rond de helft van het semester komen ze echter pas echt op dreef. De monitor heeft me nu aangeraden om het aantal pagina's in mijn cursus te delen door het aantal weken in een semester."

De vraag stelt zich echter of de monitoraten nog sluitende individuele bijstand kunnen bieden, nu ze geconfronteerd worden met uit de pan-

rijzende studentenaantallen. Een ander probleem waarmee de monitoraten vaak te kampen hebben, is het verzet van proffen tegen de 'bepampering' van de studenten. Dat brengt ons bij een vraag die niet alleen op POC's, maar ook in de maatschappij behoorlijk hard leeft: bestaat er zoiets als 'te veel begeleiding' of moet de universiteit alles doen wat ze in haar mars heeft? Pato vindt het alvast geen goede zaak: "Te veel begeleiding leidt tot onzelfstandige studenten. Dat zie ik elke dag in Mexico. Langs de andere kant is niet helpen ook geen optie. Zolang de universiteit kan verzekeren dat ze ondanks haar monitoraten studenten aflevert die aan de eisen van de werkgevers voldoen, is er geen probleem."

Absurde slaagpercentages voor bepaalde vakken, bijvoorbeeld de of-

ficiuze negen procent bij Strafrecht in derde bachelor Rechten, tonen aan dat, zelfs als het kaf al van het koren gescheiden is, heel wat studenten zich nog lelijk mispakken aan één of ander opleidingsonderdeel. Bovendien is het ook zo dat de echt structurele begeleiding van het monitoraat na de eerste bachelor wegvault. Studenten durven zich in deze situatie al eens beroepen op de eerder dure ondersteuning van de verschillende repetitoren. "Deze mensen bezitten ongetwijfeld wel kennis over het vakgebied, maar het ontbreekt hen aan concrete aanwijzingen over de aanpak van de lessen en het examen," was de reactie bij de monitor toen we peilden naar deze praktijken.

Voelt u zich met al die termen al zoals een kind in een snoepwinkel? *Then you've ain't seen nothing yet.*

Het monitoraat is immers de poort naar de wonderlijke wereld van de meer gerichte aanpak van de Dienst Studiedeadvies. Over een aantal gesprekken kunnen ze nu met jou op zoek gaan naar de passende remedie, die zich op twee domeinen kan situeren: studiebegeleiding of heroriëntering. "De echte waarde van de dienst Studiedeadvies is het netwerk dat wij ten toon spreiden met verschillende andere diensten, aangezien onvoldoendes zich vaak situeren in een bredere kader en implicaties hebben voor kinderbijslag of beurzen," gaf Jan Herpelinc, verantwoordelijke van de dienst Studiedeadvies, ons nog mee.

Hopelijk bent u, lieve lezer, ondertussen niet doodgegaan van al deze informatie en bent u ondertussen gewapend om nog meer informatie in cursusvorm te slikken.

“Dertigers vallen tussen twee stoelen”

Deze week vindt in STUK de derde editie van het dansfestival 'Move Me' plaats. Met zes voorstellingen en een debat focust het festival op het werk van de generatie choreografen die in de jaren '90 afgestudeerd zijn en nu dus in hun dertiger jaren zitten. Programmatrice Els De Bodt geeft meer uitleg.

FILIP TIELENS |

Els De Bodt: "De eerste editie van *Move Me* had als thema de relatie tussen vader en zoon. Vorig jaar stond dansant werk centraal. Voor deze derde editie focussen we op werk van *thirtysomethings*, een generatie die vaak tussen twee stoelen valt. Enerzijds heb je de gevestigde waarden zoals Rosas, Ultima Vez en Les Ballets C de la B die (inter)nationaal doorgebroken zijn en aan de andere kant zijn er de jonge en hippe net afgestudeerden die gemakkelijk hun weg vinden naar de kunstcentra. De generatie ertussen, de dertigers, heeft het vaak moeilijk om zich artistiek te verhouden tot hun voorgangers en om subsidies en speelplekken te vinden. Dit festival wil dan ook een lans breken voor interessante makers die nog veel te onzichtbaar blijven in het dansveld. We organiseren daarom ook een debat met o.a. Rudi Laermans en de directeur van P.A.R.T.S, waarin de uitdagingen en problemen van de *thirtysomethings* besproken worden."

SOLO

Claire Croizé opent het festival met *The Farewell*, een solo op *Der Abschied*, het monumentale lied van Gustav Mahler waar onlangs ook Anne Teresa De Keersmaecker en Jérôme Bel een duet op maakten. De Bodt: "Claire danst heel ontwapenend in deze erg toegankelijke voorstel-

ling." Charlotte Vanden Eynde toont in de minimalistische solo *I'm Sorry It's (Not) A Story* wat het schoonheidsideaal met een jong meisje kan doen. Wij zijn er niet zo wild van, al toont Vanden Eynde wel enkele sterke beelden die onthutsen in hun eenvoud.

Ook Brice Leroux brengt een solo. De Bodt: "Dat is geen toeval. Omdat deze generatie vaak niet structureel gefinancierd wordt, is het erg duur om met een grote cast te werken. Hierdoor wordt hun werk echter ook minder snel opgepikt door de culturele centra. Voor velen is het dus een vicieuze cirkel." Bij *Solo#2 - Fréquences* zit het publiek kort bij Leroux en zie je het silhouet van zijn lichaam in het duister oplichten.

Carlos Pez & Litó Walkey dansen samen *Like That, Like This*, een solo die Walkey negen jaar geleden maakte voor Pez. Nu hebben ze er een duet van gemaakt, waarin gekeken wordt of de tand des tijds een invloed heeft op hun onderlinge relatie en het oorspronkelijke materiaal. De Bodt: "Het werk van Carlos Pez is vaak heel speels en grappig. Zo werkt hij in een bij het festival horende workshop rond het thema superhelden."

De Spaanse choreograaf Salva Sanchis toont op *Move Me* wel een groepsvoorstelling. In *Objects In Mirror Are Closer Than They Appear* creëert Sanchez een trompe d'oeil door het gebruik van camera's die de dansers dupliceren op het beeldscherm.

Tot slot toont *artist in residence* Ugo Dehaes een korte voorstudie van zijn volgend project. Vier danseressen die nog in de running zijn voor een plaatsje in zijn voorstelling, tonen het resultaat van hun repetities.

'Move Me' loopt van dinsdag 2 tot en met donderdag 4 maart in STUK en is gratis toegankelijk.

Tafelrond

Het wekelijkse presesinterview viel deze week te beurt aan Giovanni Vleminckx, preses van de Vlaams Technische Kring (VTK). Van een overlopende mailbox tot het zwarte gat, deze preses blijft in ieder geval trouw aan de aard van het ingenieursbeestje.

SOFIE DEZITTERE & JANNE VERMEESCH |

Veto: We merken meteen de naam Giovanni op. Italiaanse roots?

Giovanni Vleminckx: «Toch niet. Ik ben een puur Vlaams-Brabantse volbloed. Mijn ouders hadden gewoon een voorliefde voor een Italiaanse naam.»

Veto: Preses van VTK is een functie met een enorme verantwoordelijkheid. Waarom heb je deze zware taak op je schouders genomen?

Giovanni: «Ten eerste ben ik voorzitter van een jeugdhuis in mijn thuisgemeente, dus de zin om mee te werken in een vereniging ligt zeker in mijn aard. Ik heb eerst een jaar in het presidium van VTK

“Een presentje om iemand anders blij te maken”

Roadburg, lieve vrienden, is Limburgs hoop in bange dagen. Downtown Hasselt worden zij harder aanbeden dan Steve Stevaert en Jos Ghysen tezamen. Vorige donderdag stelde het kwintet haar debuutplaat 'Raise Cain' voor in STUK.

GEERT JANSSEN |

Veto: Misschien zijn er lezers die jullie niet kennen. Stel Roadburg eens voor.

Siegfried Smeets: «Roadburg bestaat vijf jaar. We zijn begonnen met drie en maakten een soort rock verweven met jazz, maar dat kwam vooral omdat we geen gitarist hadden. Nu maken we alternatieve rock die bepaald sferisch is.»

Veto: Mogen we het artrock noemen?

Smeets: «Misschien, maar dan is bijna alles wat gedraaid wordt op Studio Brussel artrock. Buiten Customs en Milk Inc. Het is wel zo dat we eerder een moeilijker dan een makkelijkere weg in zullen slaan. Soms is dat ook niet goed, we moeten daarin doseren. Op dit moment komt er gewoon

wilt, maar die mannen verkopen de Ancienne Belgique twee keer uit. Het is ook geen slechte muziek, al zijn de meningen verdeeld over de stem van Jasper Steverlinck.»

AGRESSIEF

Veto: Wat betekent de titel van de plaat?

Smeets: «Eigenlijk heel simpel: to raise cain betekent 'ophef maken.' We wilden niets dat arty-farty klonk en een hele lange uitleg nodig heeft. Het is ook een heel mooi spreekwoord en linguïstisch is dat gegroeid uit het bijbelverhaal van Kaïn en Abel. Het feit dat Arnout (Smeets, drummer, red.) en ik tweelingbroers zijn, maakte dat nog mooier. Het klinkt ook krachtig, dat is belangrijk.»

Veto: De titel klinkt ons erg

over ben. De teksten moeten mooi gefraseerd zijn op de muziek. Er moet ook een boodschap in zitten zonder prekerig te zijn. *Instant Flowers* is een metafoor voor een presentje om iemand anders blij te maken. Het gaat over de gedachtegang tussen twee personen, over wat er niet gezegd wordt.»

Veto: Jullie hebben de plaat op Malta opgenomen. Op YouTube staat een filmpje waarop jullie een auto uit de zee redden.

Smeets: «Twee gasten waren er mee in zee gereden. Ik denk dat ze waren gaan joyriden. Ze wilden niet dat we de politie belden. Die auto was volledig naar de haaien. Iets verder zijn ze nog tegen een muur gereden.»

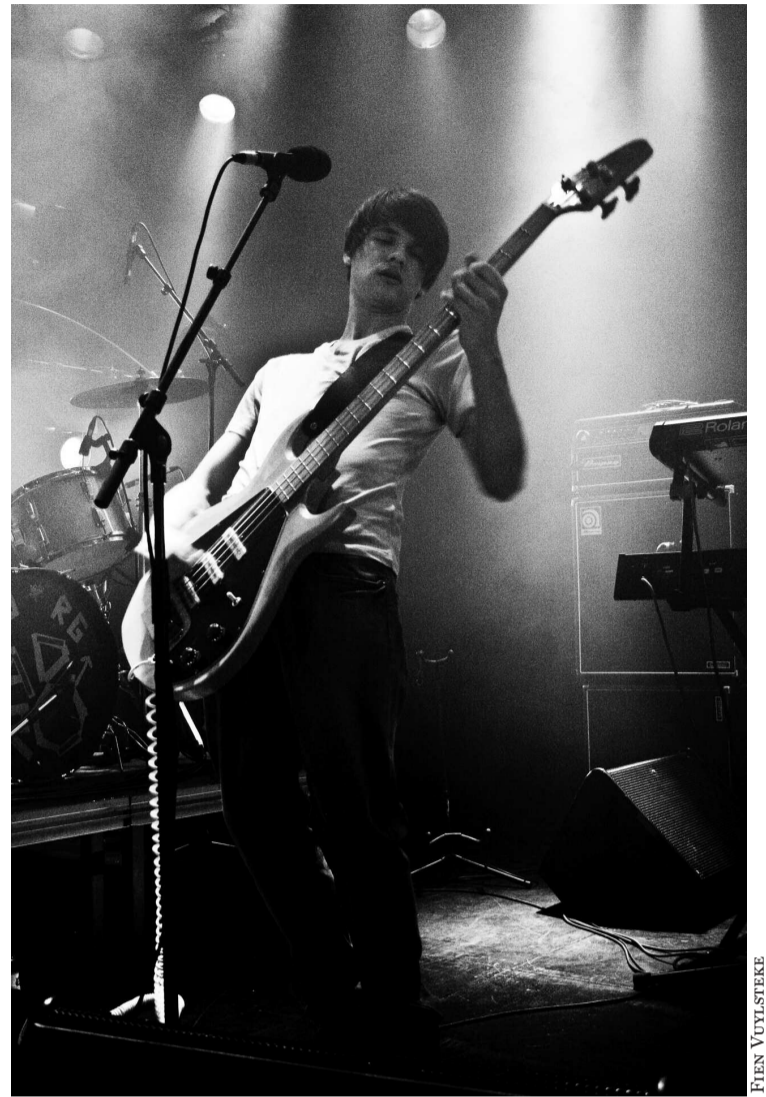
RELAXED

Veto: Is Malta een uitgestorven oord of een party-eiland à la Ibiza?

Smeets: «Malta is heel klein en in Paceville is er één straatje met vette clubs waar ze heel de dag Black Eyed Peas en zo draaien. Een straat vol mannen met tektonickapsels. Daar gaat iedereen van Malta naar toe om fout te gaan. Er wordt coke gesnoven uit zilveren schaaltes die aan de toog hangen. De rest van Malta ligt er verlaten bij, alsof ze er bommen gedropt hebben. Iedereen is er heel relaxed. We hebben gespeeld in de enige zaal op Malta waar optredens gehouden worden, een soort sportbar.»

Veto: Jullie hebben gisteren van alles uitgestoken in Museum M. Wat precies?

Smeets: «Een vriend van ons, Filip Sterckx maakt installaties, sculpturen en daarop projecteert hij animaties waardoor het beeld driedimensionaal wordt. Het lijkt op stop motion maar dan grover. Dit was het ideale moment om samen iets te doen, ook om reclame te maken voor de plaat. We wilden geen stom stuntje of een commercial op de

FIEN VOULSTEKE

“Er wordt coke gesnoven uit zilveren schaaltes”

deze muziek uit. We hebben altijd een solide groove. Dat zie je ook bij groepen als Sonic Youth. Boven een goede groove kan je laagjes opstapelen zoveel je wilt. Dan blijft het interessant.»

Veto: Is het een drukke dag voor u?

Smeets: «Deze namiddag hebben we gezondheidscheckt, maar ça va nog. Ik had toch geen les meer.»

Veto: U ziet er helemaal niet zenuwachtig uit.

Smeets: «Ik heb er veel goesting in. Er gaat veel volk zijn. Dat is toffer dan voorprogramma's doen.»

Veto: Binnenkort openen jullie een paar keer voor Arid?

Smeets: «Je kunt zeggen wat je

archaisch in de oren, wat mooi contrasteert met de futuristische hoes.

Smeets: «Naar de hoes hebben we heel lang gezocht, met veel tegenslag. Tot we op dit kunstwerk zijn gekomen van een oude meneer, een kunstenaar, maar geen grote. Het is een beetje agressief, maar wel mysterieus en kalm. Dat vonden we wel passen bij de muziek.»

Veto: Ons lief vroeg zich vanmiddag af wat de betekenis is van de single 'Instant Flowers.' Vragen veel mensen naar uw teksten?

Smeets: «Veel te weinig. Ik zou dat niet erg vinden bij sommige liedjes. Op deze plaat staat er één tekst waar ik minder tevreden

televisie. We hebben een nummer gespeeld en hij had een installatie gemaakt gebaseerd op dat nummer. Dat werd elk half uur herhaald. Het publiek reageerde heel fijn, we hebben goede reacties gehad.»

Veto: Kan u ons iets vertellen over Marco Z, het voorprogramma van vanavond?

Smeets: «Marco kennen we van in Hasselt. Hij had vroeger een groep: Superbox, een beetje Dinosaur Jr.-achtig. Een heel getalenteerde singer-songwriter. Nu heeft hij in Malta ook een plaat opgenomen met Luuk Cox

(van Shameboy, ook producer van 'Raise Cain', red.). Hij is een band aan het samenstellen met onder andere Dave Schroyen, de drummer van Millionaire. Marco is een goede entertainer, ideaal dus als voorprogramma.»

Veto: Wat voor carrière mogen we u verder toewensen?

Smeets: «Gewoon verder doen zoals we nu bezig zijn. We leren elk jaar bij en er zijn elk jaar nieuwe verrassingen. Zoals de eerste keer op Pukkelpop staan, dat kan je maar één keer doen. Dat zou het mooiste zijn maar dat is natuurlijk niet gemakkelijk.»

Giovanni Vleminckx

gezet en zag daar vele mogelijkheden tot verbetering. Een leidinggevende functie aan de top van een grote vereniging als VTK, zag ik wel zitten, dus heb ik deelgenomen aan de kiesweek van VTK en ben zo op de klassieke manier preses geworden. Bovendien is door de unieke structuur van ons presidium de last verdeeld over alle schouders en kan ik verantwoordelijkheid delegeren naar alle presidiumleden. Onze structuur is iets wat onze werking doet uitblinken.»

Veto: Zijn er nog dingen die VTK typeren, buiten de unieke kringstructuur?

Giovanni: «De kern van het presidium woont samen in Blok 6 in de Arenbergwoning. Hierdoor is het presidium goed bereikbaar en kunnen we mekaar goed ondersteunen. Het belang van de leden staat zeker centraal en daar proberen we zo veel mogelijk de nadruk op te leggen. Nog typerend aan ons ingenieursvolkje is dat we vooral het imago hebben van in een mannenwereld te leven. Dat is echter niet zo, daar wordt aan gewerkt, onder andere via genderbeleid. En dan zijn er nog de typische vooroordelen, maar ik kan jullie verzekeren dat lang niet

alle burgies in een geruit hemd en met een grote bril rondlopen.»

Veto: Dennis de Roover van Ekonomika beweerde eerder dit jaar in Veto dat VTK rijker zou zijn dan de economische kring, is dat zo?

Giovanni: «(lacht) Dat lijkt mij geen juiste veronderstelling. We zijn allebei vrij grote kringen, maar ons beleid is anders. Het grote verschil ligt volgens mij op het vlak van investering in onze activiteiten. Ook onze kiesweken zitten anders in elkaar. Onze kiesploegen moeten alles zelf financieren, terwijl dat bij Ekonomika niet zo is. Dat wijst er volgens mij op dat Ekonomika en VTK hun geld elk op een andere manier besteden.»

Veto: Op de 24-urenloop is de rivaliteit tussen Apollon en VTK duidelijk merkbaar. In de wandelgangen hoorden we fluisteren dat door perikelen met jullie vlag de vijandigheid tussen Apollon en VTK nog vergroot is?

Giovanni: «Die rivaliteit op de 24-urenloop zal er altijd zijn, maar voor ons hoeft dat daarbuiten helemaal niet. Het stelen van de vlag is een eeuwenoude schachtenopdracht. Wanneer een schacht slaagt in

deze opdracht, wordt de bestolen kring correct op de hoogte gebracht. Toen onze vlag in november gestolen werd, bleek dit niet om een schachtenopdracht te gaan, maar om een flauwe grap van enkele laatstejaars. We kregen de vlag terug en toen werd er een vat geëist, wat voor ons totaal onaanvaardbaar was gezien de omstandigheden. Als compromis werd door ons een cantus voorgesteld, maar daar kon Apollon zich dan weer niet in vinden. Beide partijen reageerden koppig met een frustrerende situatie als resultaat. Een spijtige zaak.»

Veto: Ook op het mandaat van een preses staat een einddatum. Vrees voor het zwarte gat?

Giovanni: «Binnen VTK zijn er drie vzw's werkzaam. Twee vzw's draaien mee in de dagelijkse werking. De derde bestaat vooral uit alumni en staat in voor het beheer van het Barbarafonds, dat dient voor drogere dagen en voor de financiering van het kothuis. De preses van het vorige jaar beheert dat fonds. Daarna blijf ik nog actief in het jeugdhuis en zal dus nog regelmatig naar Leuven komen. Zo wordt het rustig uitbollen.»

JOCHEM THYSSEN

Gratis UUR KULtUUR

Wolf is Joris Vercammen en Laura Verlinden. Ze spelen duistere folk die even 'unheimlich' als mooi is. Vorige woensdag ging het duo voor het Gratis UUR KULtUUR een alliantie aan met multi-instrumentalist Geert Waegeman en de Antwerpse stadsdichter Peter Holvoet-Hanssen.

GEERT JANSSEN |

Veto: Wat vonden jullie zelf van het optreden?

Joris Vercammen: «Ik heb er nog geen afstand van kunnen nemen.»

Laura Verlinden: «Ik ook niet.»

Veto: Een soort mentale trip die nog moet uitdeinen?

Laura: «Ja, ik heb zo efkes in een andere wereld gezeten. Na een optreden is het altijd gekomen.»

Veto: Er zat vanavond behoorlijk wat boodschap in. Is dat Peters verdienste of ook die van jullie?

Joris: «Ik heb het ook gemerkt. Protestmuziek zijn we zeker niet. We hebben geen boodschap die er te hard zou oplit-

gen. We laten ons fameus leiden door de vorm.»

Laura: «Het is de bedoeling een eigen verhaal te formuleren. Een combinatie van verschillende boodschappen. Een filmpje dat zich afspeelt.»

Joris: «Peter heeft wel echt engagement. Zeker nu ook met zijn stadsdichterschap. Hij is bij het verbond tegen de NAVO. Dat anti-oorlogsthema schemert door in de voorstelling.»

Laura: «Het is er in gesloten.»

GLANS

Veto: Jullie teksten worden vaak vergeleken met poëzie.

Laura: «Ze zijn geïnspireerd door poëzie. We hebben heel veel boeken en

gedichtenbundels. Daar halen we vaak een zinnetje of een flard uit ter inspiratie. Het zijn geen gedichten op muziek gezet. Er kunnen ook verschillende dichters of talen in één lied sluipen.»

Veto: Komende zomer gaan jullie in Berlijn optreden.

Joris: «In Berlijn heb je een heel circuit van lofi akoestische muziek. We gaan daar spelen met plaatselijke muzikanten. Seiji Morimoto bijvoorbeeld. Dat is een klankkunstenaar uit Japan die al enkele jaren in Berlijn zit. We gaan daar experimenteren.»

Laura: «Minimal noise.»

Veto: Wie jullie muziek wil horen is voorlopig beperkt tot jullie optredens. Zijn er plannen om opnames te maken?

Joris: «Eerst nog veel spelen, denk ik. Of wil jij nu al een plaat maken?»

Laura: «Ik houd wel van lofi opnames, gewoon thuis in de zetel. Dat is het enige wat lukt nu. Ik zou willen dat de sfeer van thuis in een studio zou kunnen. Op plaat gaan ze er misschien iets over zetten. Een vreemde glans, een kleinkunstglans, daar ben ik een beetje bang voor.»

Joris: «Er zijn nog veel dingen die we willen uitproberen voor we gaan opnemen.»

Laura: «Nog efkes wachten voor we die stap gaan zetten.»

Technicus: «Gaan we nog ergens iets drinken?»

Laura: «Dan ga ik wel eerst mijn hondje halen. Mijn hondje zit bij de zus van Joris.»

Technicus: «Het café van Lucas is terug open, De Amedee, is dat goed?»

Laura: «Ja.»

Technicus: «Niet teveel drinken eh.»

Wolf verdween als een lief in de nacht en veel vragen bleven onbeantwoord maar uiteindelijk sprak de muziek voor zich.

Medica's culture shot

Culture Shot. Blijkbaar staat 'Culture' met een hoofdletter geschreven. Wat hadden wij dus verwacht? Shostakovich, Lynch of op zijn minst Dostojevski. Maar wat bleek? Niets van dat alles. Maar wat bleek nog meer? 'Populaire Cultuur' wordt vanaf heden met een hoofdletter geschreven.

WANNES VAN HERCK |

Culture Shot, georganiseerd door Medica, bestaat uit drie delen van onze cultuur: film, comedy en uiteraard veel muziek. Maar wat is een student zonder zijn studentikoze voorbereiding? Niets, inderdaad. Voor elke component hebben we ons dus duchtig geprepareerd. Of nee, niet voor elke component: de kortfilmpjes van zondag hebben we laten vallen. Toen hadden we wel wat beters te doen dan cultuur opzuigen. Maar de rest van de week gooiden we ons in de peilloze spelonken der populaire Cultuur, met de nodige mondvoorraad.

ABSINTHE

Maandag. Met de obligatoire en geflambeerde suikerklontjes maken we onszelf klaar aan de hand van absynthe. Om daarna — u raadt het al — Absynthe Minded te aanschouwen in Doc's Bar. Om kort te blijven: we waren overonderd, op een zeer positieve manier. Het geluid stond zeer goed afgesteld, zeker naar fakbarnormen. De hele band was in topvorm. De liedjeskeuze was uitstekend — van hits tot minder bekende, maar minstens even mooie songs. Het publiek was dan ook enthousiast, hoewel dat op de soms ingetogen muziek niet altijd zichtbaar was. Maar toch. Zeer geslaagd. Het 'klikte' en het publiek klapte.

En dan was het plotseling dinsdag.

De absynthe bleef ons parten spelen. Wij dus weer naar Doc's Bar, deze keer voor een vrij podium. Maar de kater, die vreemd genoeg pas 's avonds echt opkwam, verhinderde ons om echt te genieten van het gepresenteerde "opkomend talent." En dat lag écht niet aan de bands aldaar.

WEED

Woensdag. Deze keer maakten we onszelf niet klaar, maar gaar. Onze grootmoeder had slechts één gulden regel: "hebt gij mijn bulderende lach gehoord, dan heb ik waarschijnlijk weed gesmoord." Gunther Lamoot en Bert Gabriëls — dat wordt gieren. Zeker in deze toestand.

Na het deugdelijke inhaleren, was het inderdaad lachen geblazen. Vooral Bert Gabriëls, bekend van *Zonde van de Zendtijd* en oud-Rechtenstudent aan de K.U.Leuven, was in topvorm. Hij zette de slechts voor de helft gevulde PDS-aula moeiteloos naar zijn hand. Gabriëls balanceerde op zeer geslaagde wijze op de slappe koord tussen intellectuele en platvloerse humor.

Gunther Lamoot, gefaald *pol-soccer* aan onze alma mater, was in net iets mindere doen dan zijn voorganger. Zo leek het ons toch, al was niet iedereen daar van overtuigd. Maar toch: als je exact afmeet hoeveel minuten je nog moet optreden, dan straalt het enthousiasme er niet echt van af. Toch was

Lamoot bij momenten nog steeds hilarisch. De meer ranzige passages, die er uiteraard met hopen waren, kregen desalniettemin niet bij elke (geneeskunde)student even veel respons. Blijkbaar is het snijden in mensen en lijken toch nog net iets minder smerig dan Lamoot. Maar de bezopen kerels twee rijen voor ons kregen er niet genoeg van. Hoe meer dode pinguïns, gescande snikfels en harde stukken stront, hoe beter! En wie zijn wij om hun ongelijk te geven?

BIER, VEEL BIER

Donderdag. De student is vrolijk man. *Jucheidi jucheida*. Althans, dat dachten wij. Normaal is de donderdag het *sum-mum bonum* onder de weekdagen. En daar had ook Medica zelf op gehoopt. Maar toch was daar zeer weinig van te merken in Alma 2. Waarom? Er was veel te weinig volk om het feestje echt op gang te trekken.

De reden daarvoor kon zeker niet de line-up zijn. Als je Turbo Pascals (Tomas De Soete en Davy De Meyer) en Tom Barman DJ Set kunt strikken, dan mag je op zijn minst een overvolle zaal verwachten. Maar de afwezigen hadden ongelijk, want alle dj's waren in topvorm. Moest er meer volk geweest zijn, dan hadden de vette schijven ongetwijfeld tot een daverend succes geleid. In plaats daarvan zorgde de meer en meer bedenkelijke locatie Alma 2 voor een net iets mindere afsluiter (van deze toch wel geslaagde week). En daar konden de hectoliters bier weinig aan veranderen, in tegenstelling tot de afterparty, waar ik maar wijselijk over zal zwijgen.

Realisme is nodig

Elk jaar reikt Poppunt, een organisatie voor beginnende en gevestigde artiesten, de popthesisprijs uit. Dit jaar werd die gewonnen door Hanne Valckenaers, studente Agogiek, met haar eindwerk over de subsidiëring in de popsector.

Veto: Wat was de motivatie om uw thesis in te dienen bij Poppunt?

Hanne Valckenaers: «Ik schreef mijn thesis over de popbranche, die mij altijd al heeft geïnteresseerd. Alle studenten die hun eindwerk over een aspect van de popsector schrijven, worden volgens mij wel aangemoedigd door hun promotor om het in te dienen voor de wedstrijd.»

«De subsidiëring van de popindustrie is een enorm gevoelig thema, het is een echte 'industrie' — niet zoals theater, dat tot de kunstsector wordt gerekend. Verder is er ook nog maar een goede tien jaar sprake van een 'popbeleid', dat dan uiteenvalt in de zogenaamde 'clubs' (genre Het Depot) en de radiostations.»

Veto: Waar stelt zich dan juist het probleem?

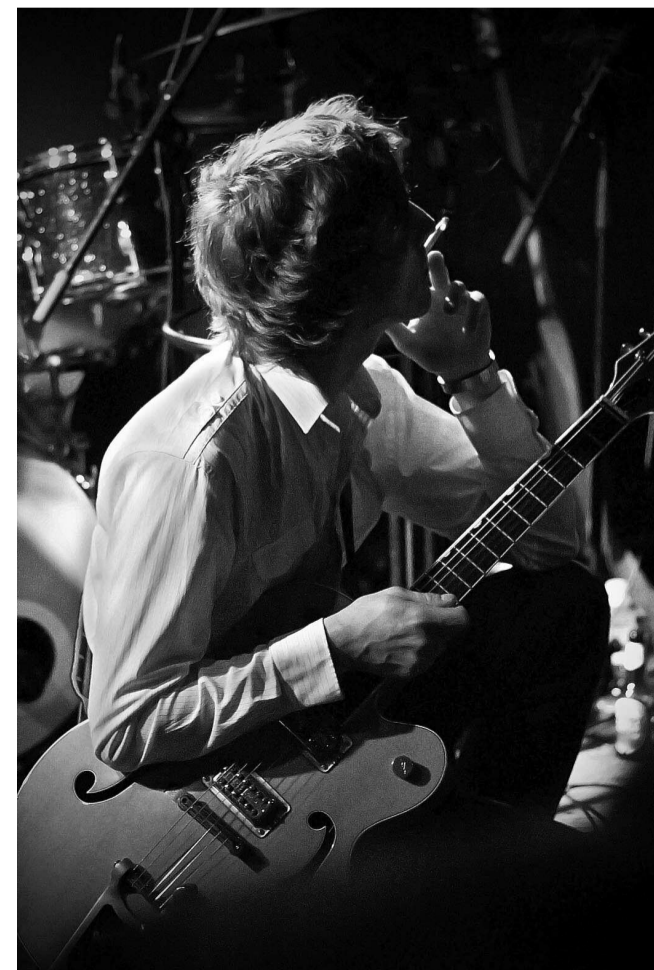
Hanne: «Momenteel wordt een derde van de managementbureaus gesubsidieerd, wat inhoudt dat ze een som geld van de overheid ontvangen die ze naar eigen goeddunken mogen gebruiken. Het gaat hierbij dan al niet meer over de héél kleine groepen, die worden eerder door Poppunt ondersteund. Groepen als Team William, The Van Jets en Mintzkov zijn meer het segment waarover het gaat.»

«Een moeilijkheid is dat, om in aanmerking te komen voor de subsidies, er aangetoond moet worden dat de groep "jong" of "onderzoekend" is. "Jong" is natuurlijk gemakkelijk te definiëren en elk managementbureau investeert in jong talent, maar met "onderzoekend" ligt dat een stuk moeilijker. De enige groep die hier momenteel echt aan voldoet, is DAAU. Het is goed dat er criteria zijn, maar erg duidelijk is het laatstgenoemde niet. Daarbij komt nog dat de popsector erg onvoorspelbaar is. Ik stel me dan ook vragen bij het beleidsplan dat popgroepen onder de huidige regeling moeten opstellen; jaren op voorhand moet alles bepaald zijn, terwijl de sector dus absoluut niet voorspelbaar is. Het beleid zou zich dus wat beter op de praktijk moeten toespitsen. Een mogelijke oplossing zouden projectsubsidies kunnen zijn, die de artiest toelaten voor de duur van een bepaald project het geld verstandig te investeren. Kortetermijnbeleid is in alle opzichten beter voor de sector.»

Veto: U werkt voor Milow momenteel, hoe is dat gekomen?

Hanne: «Ik ben eigenlijk via mijn thesis met Milow in contact gekomen, na een interview vroeg hij me of ik geen interesse had om voor hem te werken. Milow is wat je noemt een *do-it-yourself-performer*, hij is zijn eigen platenlabel. Voor zulke artiesten zouden die projectsubsidies een enorme steun kunnen zijn. Momenteel werken zij — net als managementbureaus voor kleine groepen — in door de overheid opgelegde vzw's. Dat systeem past eigenlijk niet echt in de branche, die op winst maken is afgestemd. De mogelijkheid tot werken onder het bvba-systeem zou veel kunnen veranderen aan de huidige situatie. Wat meer realisme is in het beleid absoluut nodig, daarom organiseert Poppunt op 9 maart een studiedag in de AB, waar ik een presentatie zal geven over mijn thesis. Het hele veld komt daar aan bod. Ik moet het beleid natuurlijk niet hervormen, maar reflectie is absoluut nodig.»

ELINE VAN ELDERE |

Strip ☆ Breuklijn

KortCultuur |

VETO TRAKTEERT

Frankrijk is hip. Na het fenomeen Sarkozy is er nu ook Le Peuple de l'Herbe. Hoewel, hun succesverhaal startte reeds in 2000, zo'n zeven jaar voor *le petit* het Elysée besteeg. Een redelijk explosieve band die met een mix van hiphop, funk, jungle, dub, breakbeat en rock met het grootste gemak een zaal in lichterlaaie zet. Op vrijdag 5 maart komen ze naar Het Depot, alwaar ze hun nieuwste — en intussen al vijfde — cd *TILT* komen voorstellen. Veto heeft duotickets in de aanbieding voor zij die als eersten mailen naar traktatie@veto.be met de boodschap "Vive la France!"

'T ZIT VANBINNEN

Men vraagt zich al eens af of mooie mensen het verder schoppen in het leven. Een blik op de hoofdredactrice van Veto leert ons dat schoonheid en succes inderdaad vaak hand in hand gaan. Van 8 maart tot 22 april vindt in bibliotheek Tweebronnen *Schoon Volk* plaats, een tentoonstelling over uiterlijk. Dertig mensen geven tekst en uitleg bij vragen over of het uiterlijk invloed heeft op persoonlijke ontplooiing en of het uiterlijk je kansen in de maatschappij bepaalt. Heeft u zich altijd al afgevraagd waarom u stevast buist op mondelinge examens? Spring eens binnen in bibliotheek Tweebronnen en u leert of uw uiterlijk er voor ergens tussenzit.

iCARE

Kameraden, verenigt u! Surf eens naar <http://www.servethecityleuven.be/> een schrijf u aldaar in om deze week deel te nemen aan de iCare actie. De universiteit moedigt haar studenten aan om letterlijk de handen uit de mouwen te steken. De modale Leuenaar kan er enkel wel bij varen. De projecten die ondersteund worden, zijn eerder simpel van aard: schilderen, schoonmaken, handwerken, huiswerk begeleiden, eten geven en een luisterend oor bieden voor zij die het nodig hebben. Marx zou dit enkel toejuichen. Jezus ook.

TO DE OR NOT TO DO

Naar het schijnt organiseert Babylon dinsdag 2 maart een TD. Die is op originele wijze getiteld "To de or not to de" en gaat door in het Musicafé. Vanaf 22u kan u er de beentjes gaan strekken op de dansbare muziek van DJ Flexwell. Voor vier euro kom je erin. Trouwe lezers die mailen naar traktatie@veto.be met de boodschap "Babylon is vooral een goeie film" maken kans op toegangskaarten voor dit avondje vertier.

(HH) |

Slagroom in Buchenwald

Theatergezelschap STAN is met zijn voorstelling 'Redde we zich reddan kan' op minixereldtoernee door Antwerpen en Leuven.

ELINE VAN ELDERE |

Het stuk start — tegen het cliché van te laat beginnende toneelvoorstellingen — nog voor de toeschouwer de zaal betreedt. Ogenschijnlijk zeer kalm zitten de drie spelers — Damiaan De Schrijver, Sara De Roo en Jolente De Keersmaecker — te wachten tot iedereen zijn plaats heeft ingenomen.

Eens iedereen gezeten, barst de actie echter in alle hevigheid los. Hevigheid die nog het best als een soort jolige doch ongemakkelijke conversatie tussen drie prettig gestoorden omschreven kan worden. Schijn blijkt na enige tijd echter bedrieglijk; het gesprek dat zich ontspint tussen de drie personages; een rechter en zijn vrouw en hun

van massamoord vrijgepleite vriend, openbaart zich al snel als een nabeschouwing van een oorlog die door hen — onterecht — verloren is.

De toeschouwer krijgt in het stuk namelijk een reeks *Dramoletten* van de hand van Thomas Bernhard, evenals een fragment uit diens gelijknamige novelle *Gehen*. Het onderwerp bestaat uit het ophalen van herinneringen aan de Tweede Wereldoorlog, vanuit het perspectief van de verliezers.

Dit toch wel zware thema wordt echter in een 'vrolijk' jasje gestoken; anekdotes worden verteld op een animerende toon, al badinerend bespreken de personages nietszeggende trivialeiten. Af en toe wordt het de kijker echter zeer duidelijk dat de

stemming niet zonder moeite lichtvoetig kan blijven, getuige daarvan de verwijzingen naar concentratiekampen "O ja, die taart heb ik in Buchenwald gebakken," "Die Poolse vrouwen, o ja, vooral die twee Poolse vrouwen," of, duidelijker zou pijnlijk geweest zijn, "In de kleinere kampen was het niet zo erg hoor, o nee, absoluut niet," die door een sterke Jolente De Keersmaecker vertrouwelijk de zaal in gefluisterd.

BEHA

De ogenschijnlijk lichte teneur van de voorstelling werd ook geïllustreerd in de talrijke verkleedbeurten tussen de stukjes door. Of het ostentatief gekunstelde naakt echt functioneel was laat ik in het midden, maar de volledig doorzichtige beha die op een bepaald moment zijn voorganger kwam vervangen, was er wat ons betreft eerder bij gesleurd dan "artis-

tiel verantwoord."

Sommige van de kostuums konden op zijn minst origineel genoemd worden; van een een wit zijden Abbapakje ging het over een paars 'herenklee' via een trapezistenmailot tot voornoemde beha. Origineel dus, maar daarom ook weer niet echt noodzakelijk voor het stuk, waardoor ons soms het gevoel bekreep dat het vestimentaire aspect misschien wel eens moest compenseren dat het opgevoerde zelf niet veel om het lijf had.

Damiaan De Schrijver was overtuigd in zijn vertolking van de nogal perverse Nazirechter, de voetbal-kijkende echtgenoot en de *jeune premier* die zijn geliefde op een kerkhof ten huwelijk vraagt. Soms platvloers, soms racistisch, soms apathisch, maar telkens grappig.

Sara De Roo gaf weleens de indruk wat meer naar de achtergrond

te verdwijnen, een beetje als klankbord voor de andere spelers te dienen. Tijdens haar monoloog als gefrustreerde echtgenote werd onze aandacht bijwijken ook weleens meer getrokken door haar torenhoge haken dan door de performance zelf.

Jolente De Keersmaecker was dan weer zeer sterk als racistische vrouw, genre bon chic bon genre *meets* vergane vooroorlogse glorie. Het moet zowat het enige moment geweest zijn dat wij ons ergerden aan wat een personage zei, zonder ons al te bewust te zijn van het feit dat het maar 'om te lachen' was. Goed gedaan.

In het algemeen is het zeker een onderhoudend stuk, al hadden wij het niet telkens even gemakkelijk om te vergeten dat we eigenlijk naar een toneelstuk zaten te kijken in plaats van een variëte, zij het dan met een duister kantje.

OPINIE

Vrije Tribune | Wij, LOKO

Of het nu in lezersbrieven, op fora of op Facebook is, overall laat men dezer dagen zijn ongenoegen blijken over de Algemene Vergadering van LOKO. De erkenning van NSV! zorgt zoals verwacht voor heel wat ophef, maar LOKO heeft nu eenmaal de taak — hoe ondankbaar ze ook moge zijn — om in deze hele kwestie tot een besluit te komen. Wat er ook zou besloten zijn, ophef en ongenoegen zouden er altijd geweest zijn.

Het doet ons als hardwerkende studenten-vertegenwoordigers dan ook een beetje pijn om gewaar te worden met wat voor een verwijtende toon er op ons ingehakt wordt. Enkele Leuvense studenten voelen zich blijkbaar slecht vertegenwoordigd omwille van deze concrete casus — terwijl er misschien andere, belangrijker zaken zijn die dit gevoel wél rechtvaardigen.

We zijn nu een lange periode in de ban geweest van een hele kwestie rond het erkennen van een vereniging, maar is dat echt het enige dat LOKO zou moeten zijn voor de buitenwereld? Is het uitkeren van subsidies echt het enige dat LOKO doet dat belangrijk is voor u, de student? We hopen uit de grond van ons hart van niet.

Misschien hebben we het bij het verkeerde eind, maar wij hebben het hoofddoel van LOKO altijd gezien als het bieden van een goede vertegenwoordiging voor de Leuvense student, op vlak van sociale zaken en onderwijsmaterie. Het stemt ons dan ook zeer ongerust dat de media wekenlang overladen zijn met allerhande artikels rond het NSV!, maar dat de écht belangrijke topics iedereeën blijkbaar koud laten.

Op de bewuste Algemene Vergadering stonden er namelijk ook punten als “vervroegde exa-

menplanning”, “academisering” en “hestructure-ring van de K.U.Leuven” op het programma. Dit zijn punten die ons onderwijslandschap de komende decennia zeer sterk zullen beïnvloeden. Gezien het toch de gewoonte lijkt te zijn om het doen en laten op vergaderingen in detail uit te smeren in de krant, kunnen wij ook uit de biecht klappen: deze discussies waren een zielige, inter-actiële verontwaardiging. De blikken van onze vertegenwoordigers op de AV (en niet enkel op de voorbije vergadering) zijn op dat moment vergelijkbaar met die van lagere schoolkinderen waar je kwantummechanica aan zou uitleggen. Zijn wij als Algemene Vergadering dan werkelijk herleid tot een allegaartje ongeïnformeerde en ongeïnteresseerde gapers, wanneer het over de écht belangrijke dingen gaat?

Over de vraag of twintig extreem-rechtse studenten nu al dan niet samen mogen komen in een lokaal van de K.U.Leuven, kunnen we weken bitsig doordiscussiëren. Noch mensen die in deze discussie pretenderen “de student” te zijn, noch de Algemene Vergadering die pretendeert “hem” of “haar” te vertegenwoordigen, lijken zich echter te interesseren voor ons onderwijs, ons diversiteitsbeleid of onze mobiliteitsproblemen. En ja, wij denken dat onze studentenpopulatie in die zin een zeer grote reden heeft om zich door ons slecht vertegenwoordigd te voelen.

THOMAS IN'T VELD & MATTIA WALSCHAERS |

Deze open brief werd ten persoonlijke titel ondertekend door Thomas in't Veld en Mattia Walschaers, leden van de Algemene Vergadering van LOKO.

Vrije Tribune | Hetze NSV!

De afgelopen weken is er heel wat te doen geweest rond de al dan niet erkenning van het NSV. Over deze erkenning en of deze terecht is wil ik het niet hebben, wel over de manier waarop er tegen geprotesteerd werd.

Ik werd voor het eerst echt geconfronteerd met de hele polemiek toen er enkele STeR afgevaardigden met armbanden in de les kwamen en aan alle allochtonen vroegen de zaal te verlaten. Waarom? Omdat dit het ‘worst-case’ scenario zou zijn als het NSV erkend zou worden. Ja inderdaad, binnenkort zullen we overal de NSV Gestapo zien binnenvallen om alle allochtonen richting Auschwitz te sturen zoals in die goede oude tijd! Ook de onafhankelijke VETO doet mee door een cartoon te plaatsen met een verwijzing naar Auschwitz.

Maar men ging zelfs verder dan dit en organiseerde een heuse betoging waar uiteindelijk een honderdtal mensen op afkwam. Afgezien van wat dat aantal ons zegt was er ook een anarchistische delegatie aanwezig. Het ALS verwoordt dit op zijn site als volgt: De betoging van de ALS kreeg in de staart ook gezelschap van een anarchistische delegatie met een 25-tal activisten. Het ene extreme wordt niet getolereerd, het andere mag lustig mee protesteren en de boel op stelten zetten. Een deel

van deze delegatie had zich al op voorhand onherkenbaar gemaakt (de typische relschopper vermomming: trui met kap en mondkap), blijkbaar omdat ze al van plan zijn dingen te doen waardoor herkenning door politie nogal nadelig wordt. Uiteindelijk werden er nog 4 heethoofden opgepakt aan het einde van de betoging wat, toegegeven, gelukkig nog meevalt.

Dat mensen protesteren, daar kan niemand een probleem mee hebben. De manier waarop echter, daar hadden ik en anderen het moeilijk mee. Rustig en respectvol met inhoudelijke argumenten protesteren en discussiëren dat hoeft blijkbaar niet meer. Het ene extreme wordt gedemoniseerd, het andere extreme mag gemaskerd en met bommetjes gewapend de buurt op stelten gaan zetten. Ik weet dat niet iedereen daar zo was maar toch leek niemand zich vragen te stellen bij de aanwezigheid van die heethoofden. Als dat allemaal mag wel, dan heb ik ook het recht om even wat kanttekeningen te plaatsen bij het hele gedoe. Ik ben nota bene absoluut geen fan van het NSV of het fascisme maar ik gruw evenzeer van communisme, anarchisme enz.

FREDERIK STEVENS, STUDENT |

Vrije Tribune | Wat bezielt de studenten?

Deze week organiseert de Universitaire Parochie, in het kader van de week van de vrijwilliger, ICare. Een opvallend initiatief. Ze maken een mooie combinatie tussen de leefwereld van de student, en eeuwenoude katholieke traditie. Die verkondigt dat écht vasten je leven delen met de arme betekent. Maar, zal de actie wel succes hebben? Is de gemiddelde student wel geïnteresseerd in dergelijk emotioneel gezwans, laat staan dat men er tijd voor heeft? *They don't care.*

De tijdsgeest pleit tegen. Vandaag komt men niet meer naar de universiteit om volwassen te worden of om te leren leven. Men komt om, aan de hand van x aantal al dan niet getolereerde vakken, een diplo-

ma te behalen. De rest van het universitaire leven is niet belangrijk. Ieder heeft zijn cocoon met een aantal vrienden, meer is niet nodig. De facultaire kringen en overkoepelende studentenraden kampen er al langer mee. Hoe kunnen ze vandaag nog enthousiaste studenten bereiken? Hoe nog mensen vinden die zich onbaatzuchtig willen inzetten voor het goed van alle studenten? Overigens: wie is nog geïnteresseerd in de activiteiten van de kringen? Grote kringen lijken het steeds moeilijker te hebben om hun doelpubliek te bereiken, tenzij het om fuiven gaat.

Dan vraag ik mij af: wat bezielt de studenten vandaag? Wat houdt hen écht bezig? Is het enkel het di-

ploma, noodzakelijk om te overleven in een competentiemaatschappij, en de vrienden die er toe doen? Of is er meer aan de hand?

Onze universiteit staat sinds lang bekend als eentje van kwaliteit. Vandaag echter lijkt ze zich geworpen te hebben in een bikkelaar concurrentiestrijd, waar het niet meer gaat om de bezieling en de kwaliteit. Ook voor het beleid gaat het enkel nog om het afleveren van diploma's en onderzoek. Het lijkt wel een op hol geslagen machine. Termen als ‘rationalisering’ en ‘optimalisatie’ vieren dan ook hoogtij. Waar het écht om gaat, is meer studenten te hebben dan Gent. Alleen zo kunnen we de strijd ooit winnen.

Verkopen we onze ziel niet aan de duivel? Hoe kunnen we van studenten verwachten dat ze hun Alma Mater een warm hart toedragen, dat ze zich onbaatzuchtig ervoor inzetten, als ze met meer dan zeshonderd in één jaar zitten? Als ze niet meer dan een nummer zijn dat geld in het laatje brengt? ‘De democratisering, meneer’. Dat is een zwak excuus. We zijn inderdaad met veel meer dan vroeger. Daarom moet men nog niet inboeten op zijn missie. De K.U.Leuven wil van haar studenten kwaliteitsvolle mensen maken. Het is dan ook jammer dat ze niet voldoende inzielt dat het om meer gaat dan studenten vullen met kennis. Ik wil pleiten voor studenten met een hart, voor een universiteit met een

hart. Dat is niet tegenstrijdig aan competent zijn, het maakt ons sterker. Misschien moet de K.U.Leuven daarom stoppen met les geven aan gigantische groepen waar niemand iemand kent. Misschien moet ze studenten stimuleren om écht gemeenschap te vormen. Om de wereld te ontdekken, te beginnen met hun medestudent. We hebben dringend nood aan geëngageerde studenten aan de K.U.Leuven, in de kringen, in Veto, in LOKO, in ICare. Het wordt tijd dat het universitair beleid inzielt dat ze dáárop moet inzetten, als ze kwaliteit wil blijven leveren. In elk geval vind ik ICare een goede start. *You should care!*

BRUNO SPRIET |

Editoriaal | Kust allemaal onze kloten

De werking van spacecake is dat de gevoelens vele malen sterker worden en men stoned of high wordt. Daarom is het sterk af te raden in een depressieve bui spacecake te nuttigen. Het kan twintig tot negentig minuten duren voordat de spacecake zijn werk doet!

Ingrediënten voor de spacecake:

- 200 gram bloem
- 200 gram zachte boter

- 8 gram wiet (geen 1 persoons cake dus)
- 3 eieren
- 1 Zakje bakpoeder
- 1 Zakje vanillesuiker
- Snufje zout
- Klein scheutje melk

Verkruimel de wiet en haal de grote blaadjes en alle takken eruit. Meng alle ingrediënten door elkaar met een elektrische mixer. Als laatste de wiet toevoegen. Goed op kloppen

tot het een luchtig mengsel is.

Spacecake massa in een ingevette cakevorm gieten en 1 uur op 180 graden in de oven. Cake laten afkoelen dan pas kan je hem mooi uit de vorm halen, en smullen maar!

Na het eten van een plak spacecake wordt je als ongeveer na een uurtje en een half stoned. Het effect kan wel tot 3 uur lang daarna doorgaan.

Heb je nog geen ervaring in het eten van spacecake? Neem dan niet teveel in één keer!

OPGEPAST GEEN SPACECAKE GEVEN AAN ACHELOZE MINDERJARIGEN EN ANDERE MENSEN DIE NIET WETEN WAT ZE ETEN!! Dat is gemeen!

Bron: www.jointjedraaien.nl/recepten

KULEUGEN

Maandag 1 Maart 2010 — jaargang 36 — 2009-2010 — nummer 16 — www.kuleugen.be

Leuven getroffen door aardbeving

MUNTSTRAAT EINDELIJK OVERDEKT!

Bij een aardbeving in de Leuvense binnenstad vielen gisterenavond geen doden maar wel een stelling om. Het epicentrum bevond zich volgens geologen ter hoogte van het kantoor van de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie (LOKO voor de vrienden). Vermoed wordt dat de beving veroorzaakt werd door een botsing tussen de Linksleuvense en de Rechtsleuvense tektonische platen.

In een persmededeling geeft NSV! meteen de schuld aan klein links, die op hun beurt mekaar de zwarte piet doorschuiven.

Rector Waer, niet te spreken over het feit dat hij plotsklaps moest terugkeren van zijn jaarlijkse surfva-

kantie, reageert: 'Ik vond het echt niet *chillywilly* dat ik mijn *trip* moest *cancelen*. Het waren godverdomme zo'n mooie *pipes* en fenomenale *breaks* in Chili. Dit waren *waves of a lifetime, dude*. Ik ben eerlijk gezegd al *stoked* dat die stelling niet op de Barcode is gevallen. Dat zou zonde geweest zijn, ik hou wel van een goeie waterpijp met *fruitshizzle* op zijn tijd.'

Zoals te verwachten viel, waren veel mensen geschokt door Waer's reactie. Onmiddellijk werd een golf aan protest op en werd het tsunami-alarm op de Dijle afgekondigd. De golf wordt binnen de komende 21 uur verwacht in de Naamsestraat. *Surf's up guys!*

Natte Dweil? Bankbediende?
Eredocoraat?

Ontdek jezelf. Begin bij de wereld.

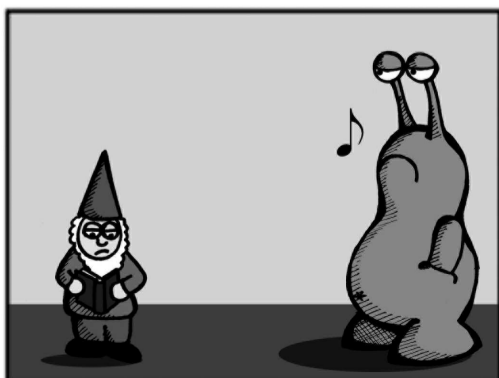
KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

RECTOR WAER KEERT
PLOTSKLAPS TERUG VAN
SURFVAKANTIE IN CHILI

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

Zoekertjes

Trinny zkt cantus ***
Xynthia zkt stelling
*** LOKO motion zkt
zesduizend euro ***
Studenten zkn mede-
bestuur *** Koen
Geens zkt Trinny &
Susannah *** Alex
Agnew zkt nwe fixatie
*** Ruben zkt lief ***
Remy zkt gezelschap
*** Frank zkt bier ***
Maud zkt peace of
mind *** Jeroen zkt
moeilijke truukjes te
doen met onze muur-
schildering *** Veto
zkt kritiek *** LOKO
zkt ook kritiek ***
Wie zkt, die vindt.

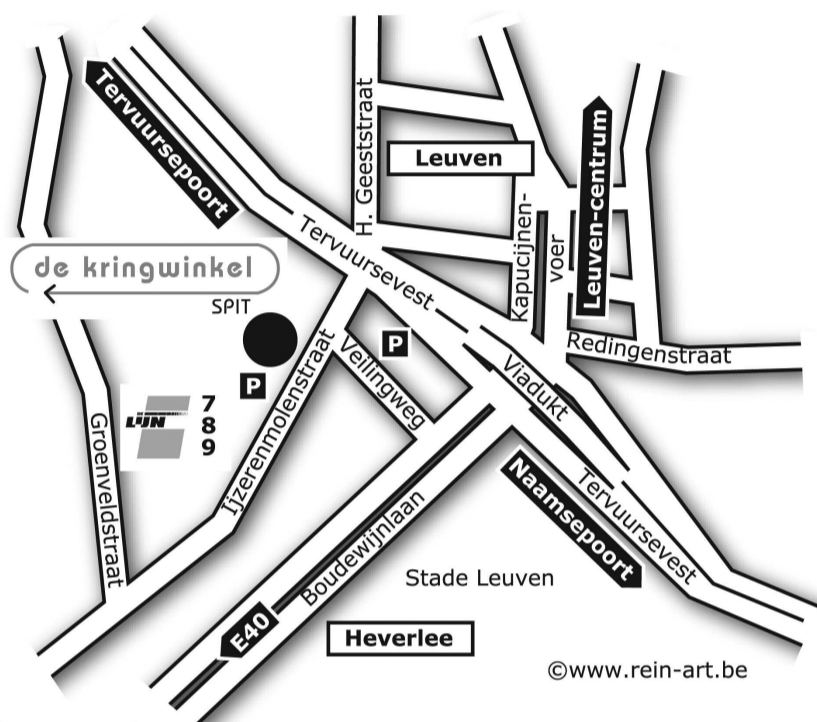
Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
IJzerenmolenstraat 10-12 in Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18u
zat: 10 - 17u
zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

(advertentie)

Infrmtc?

Heb je al 'n semester hogere studies in bijvoorbeeld informatica achter de rug? Maar heb je nood aan een meer praktijkgerichte opleiding? Kom dan **Toegepaste Informatica** studeren aan de **KHLeuven**. In het tweede semester bieden wij, speciaal voor jou, 3 opleidingsonderdelen uit ons bachelorprogramma opnieuw aan:

- Beginselen van programmeren
- Computersystemen
- Wiskunde (deel 1)

Schrijf je snel in. Wie weet heb je dan in september een volledig eerste jaar achter de rug. Als dit geen goed aanbod is!

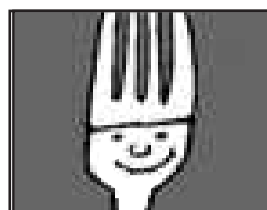
Bel of mail naar:
Marijke Reyskens
marijke.reyskens@khleuven.be
0475 49 50 24

Met een **verkorte** opleiding van de KHLeuven raak je snel aan de slag.

www.khleuven.be/verkortetrajecten

(advertentie)

Menu van de week in Alma 1-2-3 2 - 5 febr. 2010

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

 = vegetarisch

dinsdag

1/2e kip met saus en garnituur (enkel avondmenu) A3	4,90
Dronken Zwijntje	4,90
Quornfilets met paprikamix 	4,90
Hamburger met ketchupsaus en slaatje	2,60
Kippenlapje met groenten en saus A1	4,00
Koninginnenhapje A1+A3	3,40
Spaghetti bolognaise A3	2,60/3,10
Italiaanse kipfilet met Siciliaanse saus	

woensdag

Rundsstoofvlees uit de Camargue	4,90
Koninginnenhapje A2 + A3	3,40
Groentennuggets met spinazie	4,00
Lasagne al forno	4,60
Steak met groenten en saus 	4,90
Kippenbil met appelmoes	2,60

donderdag

Hertoginnenkrokant met erwten en wortelen A3	2,60
Broccolitaart met slaatje 	4,00
Kippenlapje met groenten en saus A2	4,00
Kippenlapje met groenten, saus en kroketten A1+A2	4,60
Koninginnenhapje A1+A3	3,40
Heekfilet met groenten	4,60
Spaghetti bolognaise	2,60/3,10
Tirolerschnitzel met ossobuccosaus	4,60
Steak met groenten en saus A1	4,90

vrijdag

Kippenlapje met groenten en saus A1	4,00
Konijnenburger met jagersaus	4,60
Koninginnehapje A3	4,90
Boerenworst met Carbonara puree A1 + A2	2,60
Groentenmousake met aardappelschijfjes 	4,60
Steak met groenten en saus A2	4,90

zaterdag

Heekfilet met botersaus A1	2,60
Broccolitaart met slaatje A1 	4,90
Hertoginnenkrokant A1	2,60
Koninginnenhapje A1	3,40

Filmticket voor slechts 6€ ?

Om van **maandag tot vrijdag** naar om het even welke prent in Kinopolis te kunnen? Te koop in alle ALMA-resaurants! De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de Kinopolis website.

Kijk ook op de website voor menu **Gasthuisberg, Justus Lipsius en Pauscollege**

(advertentie)

Colofon |

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 36 - Nummer 16
Maandag - 1 maart 2010

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:

Maud 'Ella Fitzgerald' Oeyen

Redactiesecretaris & V.U.:

Jeroen 'Roy Hargrove' Deblaere
's Meiersstraat 5 - 3000 Leuven

Redactie:

Remy 'Hans Dulfer' Amkreutz, Joachim 'John Coltrane' Beckers, Herlinde 'Billie Holiday' Hiele, Ide 'Nina Simone' Smets, Andrew 'Thelonius Monk' Snowball, Mihai 'Charles Mingus' Stoica

Medewerkers deze week:

Ruben 'Ornette Coleman' Bruynooghe, Laurens 'Dizzy Gillespie' Cerulus, Geert 'Cab Calloway' Janssen, Brechtje 'Candy Dulfer' Keulen, Eric 'Miles Davis' Laureys, Jochem 'Charlie Parker' Thyssen, Thomas 'Louis Armstrong' van Oppens, Frank 'Art Tatum' Pietermaat, Eline 'Art Blakey' Van Eldere, Elisabeth 'Chet Baker' Vanderveken, Mathias 'Max Roach' Vanden Borre, Dorien 'Jef Neve' Styven, Pieter 'John Zorn' Haeck, Filip 'Toots Thielemans' Tielens, Sofie 'Django Reinhardt' Dezittere, Janne 'Duke Ellington' Vermeersch, Wannes 'Dave Brubeck' van Herck, Matthias 'Herbie Hancock' Adriaenssen, Jelle 'Pieter Petit' Dehaen

Cartoons:

Laurens Cerulus, Shellac

DTP:

Maud Oeyen, Remy Amkreutz, Eric Laureys, Jeroen Deblaere

Eindredactie:

Jens 'Sun Ra' Cardinaels, Roel 'Donald Byrd' Moeurs, Geert Janssen & Jeroen Deblaere

Internet:

www.veto.be

Publiciteit:

Alfaset cvba - Annelies "Magits"
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:

Tuerlinckx (Molenstede)
Oplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen

Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdagmiddag plaats om 16u en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, layout, poktertermen...) zijn welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

Sudoku |

							3	
2	5							
				8		7		
		8		6				1
							9	2
						5		
				1	5			
		6					4	
			2		9			

RECHTGEZET |

Crisis in Alma 2? Neen, integendeel! In tegenstelling tot wat wij in het artikel in Veto 15 beweerden, is de kassaomzet van Alma 1 vanaf de start van het academiejaar tot nu gestegen met ongeveer 19% en niet met de vermelde 3%.

De beperking op fuiven in Alma 2 is overigens niet het resultaat van buurtoverleg, maar vloeit voort uit een wettelijke regelgeving.

KringKal |

BABYLON

Babylon-TD@Musicafe op 2/3 om 22u

CHEMIKA

Burn Baby Burn TD@albatros, brussel-sestraat op 4/3 om 22u

FARMACEUTICA

Casino en Pokeravond@De Capsule op 2/3 om 22u
Strijd der jaren@De Capsule op 4/3 om 22u
After work Party@De Capsule op 8/3 om 22u
Farma TD@Albatros op 9/3 om 22u

HISTORIA

Verkleedcantus@Pavlov op 8/3 om 20u30

POLITIKA

Politika Fuif@MusicafE op 9/3 om 22u

PSYCHOLOGIE

Debat rond preventie van onder andere roken, anorexia etc. PSI 91.93 aula Michotte

SPORT

Lasershooting@Universitair Sportcentrum op 3/3 om 12u

DIANA

Galabal@Lido op 4/3 om 20u
Tequila-fac@Mephist'O op 7/3 om 21u
24u van Diana@Mephist'O op 8/3 om 16u

EROS

Marcellekes en Jarretellekes
TD@Albatros op 2/3 om 21u30

Culkaal |

DINSDAG 2/3**Aperitiefconcert Medica**

Varia — om 20u in aula PDS

Claire Croizé — The Farewell

Dans — om 20u30 in STUK (www.stuk.be)

Carlos Pez & Litó Walkey — Like that, like this

Dans — om 22u in STUK (www.stuk.be)

WOENSDAG 3/3**Carlos Pez & Litó Walkey — Like that, like this**

Dans — om 22u in STUK (www.stuk.be)

Ugo Dehaes — Voorstudie

Dans — om 19u30 in STUK (www.stuk.be)

Brice Leroux — Solo#2 Fréquences

Dans — om 19u30 in STUK (www.stuk.be)

DONDERDAG 4/3**Yevgueni — We zijn hier nu toch**

Dans — om 20u in de Schouwburg (www.stuk.be)

Brice Leroux — Solo#2 Fréquences

Dans — om 19u30 in STUK (www.stuk.be)

Ugo Dehaes — Voorstudie

Dans — om 19u30 in STUK (www.stuk.be)

Salva Sanchis — Objects in mirror are closer than they appear

Dans — om 20u30 in STUK (www.stuk.be)

Charlotte Vanden Eynde — I'm sorry it's (not) a story

Dans — om 22u in STUK (www.stuk.be)

VRIJDAG 5/3**Le peuple de l'herbe**

Muziek — om 20u in Het Depot (www.hetdepot.be)

ZATERDAG 6/3**fABULEUS — Kasimir en Karoline (en de liefde houdt nooit op)**

Theater — om 20u30 in STUK (www.stuk.be)

LEUVEN 102.6 fm

hit fm

alle hits altijd

www.hitfm.be

(advertentie)

LEUVEN 102.6 fm

alle hits altijd

www.hitfm.be

AD FUNDUM!

Elke dinsdagavond
tussen 8 en 9
studentenradio op het
ritme van de bierstad

hit fm

(advertentie)

FUIFZAAL

ALBATROS

LEUVEN

De goedkoopste fuifzaal van Leuven!

355 euro per avond
250 euro tijdens het weekend

Faculteitskringen en hogeschoolkringen aangesloten bij LOKO en OSR/OKER krijgen een korting van 105 euro per fuif.

Bij elke 5e fuif van een kring of vereniging binnen hetzelfde academiejaar is de huur van de zaal gratis.

Voor reservaties of inlichtingen: 016/22.31.09 of albatros@loko.be

IK BEN GEEN DANSENDE AAP

MITHAI STOIKA

Al van kindsaf is Alex Agnew zowel thuis als elders de leukste. Toch heeft het heel wat voeten in de aarde gehad eer hij effectief één van Vlaanderens bekendste grappassen werd. Intussen moet echter al bijna tien jaar alles en iedereen eraan geloven. Toch biechtte Analex ons in Het Depot op dat zelfs hij 'More Human than Human' is.

MATTHIAS ADRIAENSEN & WANNES VAN HERCK |

Veto: *U speelt uw nieuwe show in Leuven alleen al drie avonden. Is dat niet eentonig?*

Alex Agnew: «Neen, zeker niet. Elke show begint uiteraard met de première, waar de hele persmeute naar komt kijken. Dan ben ik al van die bullshit af. Eens ik echt ga toeren, verzijn ik hopen materiaal bij. Mijn stukken worden almaar langer. Ik gooi daarentegen ook veel materiaal weg. Veel dingen kan je maar tot twee weken na de feiten vertellen. Bij de treinramp van vorige week zaten bijvoorbeeld een paar goede jokes, maar dat verveelt snel.»

“Ik wrijf de Humo met plezier mijn succes in hun gezicht”

Veto: *Vindt u het niet frustrerend dat een deel van uw publiek de meeste nieuwe stukken vooraf al op YouTube zag?*

Agnew: «Dat moet je erbij nemen. Sommige fragmenten van mij haalden al meer dan driehonderdduizend hits. Philippe Geubels noemt zo iets broodroof, maar daar ben ik het niet helemaal mee eens. YouTube heeft immers veel voor mijn carrière betekend. Mij maakt dat allemaal niet zo veel uit. Ik vind het belangrijker dat mijn zalen vol zitten dan dat ik elke euro zie van mijn dvd-verkoop.»

«Gezien mijn hardcore punk achtergrond heb ik een *do it yourself*-mentaliteit. Ik hecht dan ook veel waarde aan een fanbasis. Om die te onderhouden moet je hen af en toe wat meer geven dan gewoon een show. Vandaar ook mijn merchandising. Als ik naar een coole groep ga kijken, wil ik daar achteraf ook een shirt van. Klaarblijkelijk werkt die aanpak. Al doe ik het natuurlijk niet enkel uit altruïsme, het brengt ook geld op.»

Veto: *Speelt u uw shows ook in*

Nederland?

Agnew: «Ja, maar daar speel ik wel in veel kleinere zalen. Als ik in het zuiden speel, dan is er nog een overloop van Vlamingen. Maar in hartje Nederland ben ik minder populair. Wim Helsen is dat bijvoorbeeld veel meer. Hij kan in Nederland echt grote zalen uitverkopen, terwijl ik dan hooguit in de kelder wat mag doen voor de mensen die geen ticket konden bemachtigen.»

«In het verleden liet de omkadering het daar trouwens wel eens afweten. Desondanks *marcheert* mijn comedy ook daar vrij goed. Zeven jaar geleden won ik dan ook hun grootste cabaretwedstrijd, het Leids Cabaret Festival.»

LUIERS

Veto: *U mocht vorig jaar met uw band Diablo Blvd op Graspop en Pukkelpop spelen. Fier?*

Agnew: «Zeker weten. Festivals als Graspop en Pukkelpop zijn immers bewust bezig met hun programmatie. Dat is heel anders dan Werchter, waar mensen naartoe gaan die gewoon graag drie dagen in een tent *maffen*.»

«Op Graspop vervingen we weliswaar een andere groep. We dachten dan ook dat er geen kat zou zijn, maar de tent zat uiteindelijk ramvol. Iedereen ging uit zijn dak en wij hadden *den boner van de eeuw*. Zalig!»

Veto: *Metal is eigenlijk uw bijberoep. Zou u liever in de eerste plaats muzikant zijn?*

Agnew: «Dat hangt ervan af. Muziek is natuurlijk veel internationaler. Mocht onze volgende plaat een enorme hit worden, dan ga ik met veel plezier toeren. In dat geval schuif ik comedy even aan de kant. Anderzijds breng ik de mensen heel graag aan het lachen met mijn flauwekul. Hoe dan ook zou ik dus ooit

terugkeren. Ik ben evenveel komiek als muzikant.»

Veto: *Voelt het soms als een last om altijd de clown te moeten uithangen?*

Agnew: «Ik ben zeker niet de hele tijd grappig. Toch is de drang om onnozel te doen zelden afwezig. Meestal bedank ik wel om op tv voorgekauwde *onliners* te komen afvuren. Op die manier de leukerd uithangen vind ik niet *funny*. Het aanbod van *De slimste mens ter wereld* om in de jury te zetelen, heb ik dan ook afgewezen. Ik wil niet overal als een soort dansende aap worden opgevoerd. Als je Jan Declair interviewt, dan ga je toch ook niet vragen: “Allez, acteer eens wat.” En toch wordt er van komieken wel verwacht dat ze de godganse dag hilarisch zijn. Mijn vriendin zal kunnen beamen dat ik ook vaak een depressieve klootzak ben. (lacht)»

Veto: *Heeft u nog tijd om de luiers van uw dochter te vervoersen?*

Agnew: «Overdag zeker wel. Dat valt echt heel goed mee. Ik ben redelijk veel bij mijn dochter, waarschijnlijk zelfs meer dan ouders die een *nine-to-five job* hebben. Ik heb er dus zeker wel de tijd voor. He-laa. (glimlacht)»

NERD

Veto: *Op uw webstek geniet u zichtbaar van een blowjob door Spiderman. Was u vroeger op de speelplaats 'die nerd met de comic-books'?*

Agnew: «Absoluut! Altijd geweest. Van mijn zeven jaar ben ik daar mee bezig. Ik heb echt kasten vol. Batman, Spiderman, Watchmen, Frank Miller en al die *stuff*.»

Veto: *Is uw humor dan ontstaan als een defensiemechanisme tegen pesten?*

Agnew: «Waarschijnlijk wel. Ik was niet bepaald de meest populaire gast aller tijden. Maar zodra de pestkoppen merkten dat ik grappig was, wilden ze mij geen *klop* meer geven. Toen ik later karate ging doen, konden ze dat bovendien niet meer. Maar *at heart* blijf ik de nerd. Net zoals mijn vrienden trouwens. We blijven kleine kinderen die *action figures* verzamelen.»

Veto: *Waarom bent u pas op uw negenentwintigste voor het eerst op een podium gekropen?*

Agnew: «Ik heb dat inderdaad lang uitgesteld, omdat ik het gewoon niet *dierf*. Zo ik heb eerst ook nog 1001 onafgewerkte studierichtingen gedaan, zoals Germaanse, communicatiemanagement, journalistiek. Ergens vond ik dat telkens wel interessant, maar niet genoeg om mijn luiheid op te geven. Het is trouwens inherent aan komieken dat het luie mensen zijn. Hoe dan ook waren mijn studies nooit een roeping. Ik was eigenlijk echt een hopeloze student.»

«Dat aanmodderen duurde tot ik tijdens mijn lerarenopleiding Drama onderwezen kreeg. Die leraar zei me dat ik iets voor een publiek moest gaan doen. Toen heb ik me ingeschreven aan het Herman Teirlinck Instituut. Hoewel ik daar niet slaagde voor het toelatingsexamen, zei de jury dat ik overduidelijk een komiek was.»

Veto: *Werd u dan onrustig van het feit dat u zich maar niet kon ontplooiën?*

Agnew: «Tuurlijk. Tot mijn 29ste heb ik me lopen afvragen wat ik hier eigenlijk liep te doen. Op een bepaald moment ben ik dan met comedy begonnen omdat ik echt geen excuus meer had. Als ik onnozel deed, zegden de mensen steevast dat ik m'n roeping had gemist. Dat maakte me kwaad, want ik was nog niet dood.»

«Ik ben dan op *free podia* begonnen. Toen ik in 2003 het Leids Cabaret Festival won, kreeg ik ineens ook pers aandacht. Op die manier ging de bal geleidelijk aan het rollen en werd ik geboekt. Plots werd een avondvullende show van mij verwacht. Maar ik heb dus wel degelijk een lange weg afgelegd. Bovendien stond comedy op zich destijds nog in zijn kinderschoenen.»

FACEBOOK

Veto: *Vandaag zijn zelfs de zogenaamd politiek correcte media lovend over uw shows. Hoe komt het dan dat over uw humor de idee blijft bestaan dat het platvloers is?*

Agnew: «De intelligentie van mensen die iets vrij direct en bot zeggen, wordt vaak onderschat. Ik vind daarentegen dat je juist blij geeft iets te snappen wanneer je het kan herleiden tot de heel kinderachtige essentie ervan.»

«Ten tijde van mijn eerste voorstelling *Ka-Boom* vonden velen wat ik deed maar *platte kak*. Tegenwoordig hebben ze echter wel door dat ik wel degelijk al eens een boek heb gelezen. *De Standaard* schreef onlangs dat ik platvloersheid naar een literair niveau verhef. Dat vond ik wel grappig. Ik werd zelfs vergeleken met Gerrit Komrij. Al vond ik dat laatste een beetje overdreven. (lacht) Daartegenover staat dan bijvoorbeeld *Humo*, dat me al zes jaar lang doodzwijgt. Zo'n blad maakt een lijst met een top vijf van de beste komieken van Vlaanderen en ik sta daar niet in. Sorry, maar dan stelt die lijst *gene fuck* voor! Ik wrijf dat klikje met alle plezier mijn succes in hun gezicht. Uiteindelijk zullen ze wel moeten bijdraaien.»

«Ik vind gewoon dat als je platvloers gaat, je het dan ineens goed moet doen. Wentel je in de smerigheid en ga zo ver als je kan. Op die manier wordt het ook een vorm van kunst.»

Veto: *Uw tweede show 'Morimos Solamente' en uw huidige voorstelling zijn al heel wat maatschappijkritischer dan hun voorganger. Bewust?*

Agnew: «Zeker. Ik wil mezelf niet eindeloos herhalen. Ik weet nog niet precies wat ik voor m'n volgende show ga doen. Momenteel denk ik aan de Apocalyps. Het gaat alleszins terug een donkere worden. Deze was iets lichter, want ik had een dochter en het was allemaal mooi. Maar dan is die dochter anderhalf jaar en denk je: 'Shit, de wereld is nog altijd kut, ik zal daar maar weer eens iets over verzinnen.'»

«Ik wil ook dringend iets doen over Facebook. Vreselijk! Het feit dat elke mongool met een mening zichzelf belangrijk genoeg vindt om die te verkondigen. Ik weet niet of dat echt een goede zaak is. Hetzelfde gebeurt trouwens met Wikipedia.»

Veto: *Tot slot: Heeft u een anale fixatie?*

Agnew: «Ik vind anus een keigrap-pig woord, dat heeft iedereen al wel door. Onlangs las ik dat ze me al *Analex Agnew* noemen. Ik vrees dat ik dus inderdaad een fixatie heb. Nochtans ben ik niet zo'n anale seks-man. (lacht)»